

**Американський снайпер.
Автобіографія
найсмертоноснішого
снайпера XXI століття**

Автобіографічна книга, написана Крісом Кайлом у співпраці зі Скоттом Макьюеном і Джимом Дефелісом, вийшла в США у 2012 році, а вже 2 лютого 2013 р. її автор трагічно загинув від руки психічно хворого ветерана Едді Р. Рута, колишнього морського піхотинця, який страждав посттравматичним синдромом.

Кріс (Крістофер Скотт) Кайл служив з 1999 до 2009 року у лавах SEAL - елітного формування «морських котиків» - спецназу американського військово-морського флоту. Здійснивши чотири бойові відрядження до Іраку, він став найрезультативнішим снайпером в історії США. Стовідсотково знищив 160 іракських бойовиків, або 255 за іншими даними. Успіхи Кайла зробили його популярною особистістю не лише серед співвітчизників, а й серед ворогів: ісламісти дали йому прізвисько «аль-Шайтан Рамаді» («Диявол Рамаді») та призначили нагороду за його голову.

У своїй автобіографії Кріс Кайл докладно розповідає про службу в 3-му загоні SEAL і особисту участь у бойових операціях на території Іраку, про колег-снайперів та особливості снайперської роботи в умовах сучасної контртерористичної війни.

Чимале місце він відвів також своєму особистому життю, зокрема стосункам із дружиною Таєю.

Книга Кріса Кайла, що стала в США бестселером, написана живою та зрозумілою мовою, додаткову красу якій надає професійний жаргон її автора. Українське видання розраховане на найбільш широке коло читачів, хоча, безумовно, особливий інтерес воно представляє для «людей у погонах» та вітчизняних ветеранів «гарячих точок».

Кріс Кайл,
Скотт Макьюен,
Джим Дефеліс

АМЕРИКАНСЬКИЙ СНАЙПЕР

**АВТОБІОГРАФІЯ
НАЙСМЕРТОНОСНІШОГО СНАЙПЕРА
XXI СТОЛІТТЯ**

Видавництво
«К Н Т»
Київ – 2022

Кріс Кайл, Скотт Макьюен, Джим Дефеліс
К 15 Американський снайпер. Автобіографія найсмертоноснішого снайпера
XXI століття / Кріс Кайл, Скотт Макьюен, Джим Дефеліс — Київ: Вид.
«КНТ», 2022. — 484 с.

ISBN 978-966-570-833-9

Автобіографічна книга, написана Крісом Кайлом у співпраці зі Скоттом Макьюеном і Джимом Дефелісом, вийшла в США у 2012 році, а вже 2 лютого 2013 р її автор трагічно загинув від руки психічно хворого ветерана Едді Р. Рута, колишнього морського піхотинця, який страждав посттравматичним синдромом.

Кріс (Крістофер Скотт) Кайл служив з 1999 до 2009 року у лавах SEAL - елітного формування «морських котиків» - спецназу американського військово-морського флоту. Здійснивши чотири бойові відрядження до Іраку, він став найрезультативнішим снайпером в історії США. Стівідсотково знищив 160 іракських бойовиків, або 255 за іншими даними.

Успіхи Кайла зробили його популярною особистістю не лише серед співвітчизників, а й серед ворогів: ісламісти дали йому прізвисько «аль-Шайтан Рамаді» («Диявол Рамаді») та призначили нагороду за його голову.

У своїй автобіографії Кріс Кайл докладно розповідає про службу в 3-му загоні SEAL і особисту участь у бойових операціях на території Іраку, про колег-снайперів та особливості снайперської роботи в умовах сучасної контртерористичної війни.

Чимале місце він відвів також своєму особистому життю, зокрема стосункам із дружиною Таєю.

Книга Кріса Кайла, що стала в США бестселером, написана живою та зрозумілою мовою, додаткову красу якій надає професійний жаргон її автора. Українське видання розраховане на найбільш широке коло читачів, хоча, безумовно, особливий інтерес воно представляє для «людей у погонах» та вітчизняних ветеранів «гарячих точок».

«Від цієї книги неможливо відірватися»
Chicago Sun-Times

ISBN 978-966-570-833-9

© Видавництво «КНТ», 2022.

ЗМІСТ

Передмова. Зло у перехресті приціла

- Кінець березня 2003 року. Передмістя Насирії, Ірак

Розділ 1. Об'їзд коней та інші способи розважитися

- Ковбой за покликанням
- Об'їзд коней
- Життя ковбоя
- Флот каже «ні»
- Дзвінок

Розділ 2. Оброблений відбійними молотками

- Ласкаво просимо до BUD/S!
- Табір і ламер
- Моя дупа отримує стусана
- У зоні, недосяжній для радарів
- Від їжі до їжі
- Відправлений назад
- Маркус
- Кохання
- 11 вересня 2001 року
- Тренування
- Дідівщина та одруження

Розділ 3. Висадки на судно

- Зброя наготові
- Скади
- Різдво
- Кулеметник

Розділ 4. П'ять хвилин життя

- Дюнні баггі та бруд несумісні
- Хімічна тривога
- Шатт-ель-Араб
- Біг до Багдада
- Поблизу Насирії
- Зло
- Приховані тіла
- «Ми збиралися померти»
- З бою

Розділ 5. Снайпер

- Страх
- Школяр
- Зброя
- Залік
- Побитий дельфінами, мало не з'їдений акулами
- Галас

- Пологи
- Навігаційна школа

Розділ 6. Гра зі смертю

- Назад, на війну
- Ірак
- З «Громом»
- Горілка з бичачою сечею
- Спорядження
- Підйом, Кайле
- Озброєний табір
- Підготовка
- Тил
- Починається
- До апартаментів
- Разом із ротою «Кіло»
- Погані хлопці
- Під уламками
- Не підсмажте мене
- Стрікач задає стрікача
- "Ми просто збиралися постріляти"

Розділ 7. Глибше в лайно

- На вулиці
- Штурм
- Старий
- Ще один день
- Найкращий снайперський постріл усіх часів
- Нове призначення
- Не кажи мамі
- День подяки
- Атака з болота
- Повернення Стрікача
- Болото
- Пляжні м'ячі та дальній постріл
- Омана
- Назад до Багдада
- Розвага
- Хайфа-стріт
- Непристойне та сюрреальне
- Дзвінок додому
- Побудова репутації
- Уперед
- Силкові акції, десантники та висоти
- Підозрюваний

Розділ 8. Родинні конфлікти

- Формування прихильності
- Злом та проникнення
- Маркус
- Так званий «експерт»
- «Молоді»
- Марк Лі
- Командир
- Татуювання
- Підготовка до відправлення
- Народження дитини

Розділ 9. Карателі

- «Я тут, аби дістати ці міномети»
- База "Шарк"
- Сім поверхів
- «Наша легенда»
- Карателі
- Терпи
- Цілі
- Різноманітні знаряддя вбивства
- Посеред сплячих
- Еліта еліт
- Мирні мешканці та дикуни
- Нарешті ми маємо план
- Джунді
- Опорний пункт «Залізний»

Розділ 10. Диявол Рамаді

- Початок
- Петті-офіцер / планувальник
- Опорний пункт «Сокіл»
- 100-й та 101-й
- Робота з армійцями
- Молитви та бандольєрки
- Постійний садівник
- Ангели-охоронці та дияволи
- Розшукуваний
- Прогрес

Розділ 11. Повалений

- "Якого біса?"
- Розплата
- Марк
- Постійний
- Поповнення
- Назад у заміс
- Обоє одразу

- Ясна свідомість
- Лейкемія

Розділ 12. Важкі часи

- Удома
- Поліпшення
- Майк Монсур
- Кулаком по морді Загрівка
- Бійки та знову бійки
- Шериф Рамаді
- Операція на колінних суглобах
- Круті часи
- Четверте відрядження
- Взвод «Дельта»
- Побитий
- Готовий до відправлення

Розділ 13. Смертність

- Я сліпий
- Із заходу
- Постріл у спину
- Спорудження стіни
- Безліч цілей
- За гвинтівкою
- Перемога
- У селах
- У лайні
- Евакуація
- Чиф-петті-офіцер Кайл
- Занадто багато роздумів

Розділ 14. Повернення додому та відставка

- Занурення
- Захищаючи людей
- Туди чи звідти?
- Райан одружується
- Могутні воїни
- Craft
- Прокляття
- Назад до Техаса
- Донизу, під ухил
- Повернення боргів
- Хто я такий
- Війна

Подяки

Ілюстрації

Примітки

Передмова.

Зло у перехресті приціла

Кінець березня 2003 року. Передмістя Насирії, Ірак

Я дивився крізь оптичний приціл снайперської гвинтівки, роздивляючись вулицю маленького іракського містечка. За п'ятдесят ярдів від мене жінка відчинила двері та вийшла з дитиною з будиночка.

Більше нікого не було видно. Місцеві жителі поховалися по домівках, і лише найсміливіші виглядали крізь фіранки вікон і чекали, що буде далі. Вдалині чувся шум колони американських військ, що наближається. Підрозділи морської піхоти просуваюлися на північ, аби звільнити країну від Саддама Хусейна.

Нашому взводові було доручено організовувати безпеку морських піхотинців. Декількома годинами раніше ми потай зайняли напівзруйновану будівлю, і на даний час стежили, щоб морпіхи не потрапили до засідки.

Справа здавалася дуже простою, і я був радий, що морська піхота на нашому боці. При погляді на їх вогневу могутність зовсім не виникло бажання помірятися з морпіхами силами. Іракська армія шансів не мала. Зовсім. Іраці, мабуть, це й самі розуміли, і ми не безпідставно вважали, що їхня армія вже залишила цю територію.

Війна на той час тривала майже два тижні. Мій взвод «Чарлі» (пізніше «Кадилак»[1]) 3-го розвідувально-диверсійного загону SEAL брав активну участь у ній із самого початку, з ранку 20 березня. Ми висадилися на півострові Фао [2] і зайняли нафтоналивний термінал, аби Саддам не міг підпалити його, як у 1991 під час першої війни в Затоці. Тепер ми прикривали морпіхів, що просуваюлися на північ до Багдада.

Я був «морським котиком», військовослужбовцем спецназу BMC США. Сама назва нашої служби (SEAL[3]) повною мірою відображає широкий спектр можливих театрів її застосування. В даному випадку ми були далеко від берега, в глибині материка, набагато далі, ніж зазвичай, але в ході війни з тероризмом це стало звичною справою. Три останні роки я провів у тренуваннях та навчаннях, я став справжнім солдатом; я був підготовлений до бою, наскільки це можливо.

У мене в руках була снайперська гвинтівка взводного старшини - найточніша зброя з ручною перезарядкою під набой Вінчестер.

Магнум калібру 7,62 мм [4]. Шеф [5] якийсь час прикривав вулицю, і тепер він потребував відпочинку. Він попросив змінити його і дав мені свою зброю, а це означало, що він не має сумніву щодо моєї сили. Я все ще вважався в загоні новачком, і за стандартами SEAL мене ще треба було перевірити у справі. Я не був снайпером, хоча й збирався їм стати будь-що-будь. Старшина дав мені в руки рушницю, і це був його спосіб перевірити мене.

Ми лежали на даху старої будівлі на околиці міста, яким збиралися пройти морпіхи. Вздовж розбитої дороги вітер ганяв пилюку та уривки паперу під нами. Смерділо стічними водами, цей типовий іракський запах - єдине, до чого я так і не зміг звикнути.

Будівля почала тремтіти.

«Морпіхи на підході, – сказав старшина. – Продовжуй спостерігати».

Я знову глянув у оптичний приціл. На вулиці нікого не було, не рахуючи жінки та пари дітей.

Колона морської піхоти зупинилася. З машин вистрибували десять молодих, гордих хлопців у гарній уніформі, - піший патруль. Як тільки вони вишикувалися, жінка швидко дістала щось з-під сукні, і я помітив різкий рух, який вона зробила другою рукою.

Вона висмикнула запобіжну чеку з гранати, але на той момент я цього ще не зрозумів.

«Мені це не подобається», - сказав я старшині. Втім, він чудово все бачив сам. «Угу, щось не так... Та у неї граната у руці! Це китайська граната! «От дідько!»

«Давай, стріляй».

«Але...»

«Стріляй. Стріляй по гранаті. Там наші!»

Я вагався. Рация мовчала – зв'язку з морпіхами не було. Загін рухався вниз дорогою, прямо назустріч жінці. «Стріляй!» - прогримів голос старшини.

Я натиснув на спусковий гачок. Куля вилетіла зі ствола.

Гримнув постріл. З руки жінки випала граната. Після другого пострілу граната вибухнула.

Так я вперше вбив людину зі снайперської гвинтівки. Вперше в Іраку, і вперше і встанне когось, хто не був озброєним чоловіком.

Я повинен був стріляти, і я не шкодую про це. Жінка була вже мертва, я просто зробив усе для того, щоб ніхто з морпіхів не склав їй компанії.

Мені було зрозумілим не тільки те, що вона хотіла вбити морських піхотинців; їй було абсолютно байдуже, що станеться з дітьми на вулиці, з людьми в будинках по сусідству, можливо, з її власною дитиною, з тими, хто загине від вибуху або в наступній перестрілці... Її засліпило зло, вона не думала ні про що більше. Вона просто хотіла вбити американців за будь-яку ціну.

Мої постріли врятували кількох моїх співвітчизників; їх життя, безперечно, були більш цінними, ніж збочена душа тієї жінки. Будучи абсолютно впевненим у правильності свого вчинку, я готовий постати перед Господом. Я всією душею ненавидів те зло, що було у жінці. Я ненавиджу його досі.

Дике, незрозуміле зло. Ось із чим ми билися в Іраку. Ось чому багато людей, включаючи мене, називали наших супротивників «дикунами». Ніяк інакше не назвеш те, з чим ми там зіткнулися.

Люди постійно запитують мене: «Кількох же ти вбив?» Зазвичай я відповідаю: «А що від відповіді на це питання залежить, до якої міри я можу вважатися людиною?».

Кількість не має значення. Я хотів би вбити більше. Не з хвастощів; я щиро вважаю, що світ стане кращим, якщо в ньому не буде дикунів, які вбивають американців. Усі жертви моїх пострілів в Іраку намагалися завдати шкоди американцям та іракцям, лояльним до нового уряду.

Я служив у спецназі BMC та робив свою справу. Я вбивав ворогів, які вдень і вночі планували вбивства американців. І якщо їм вдавалося досягти своєї мети, це важким тягарем лягало на мене. Таке бувало не часто, але втрата навіть одного американського життя - це занадто багато.

Мене не турбує, що думають про мене інші люди. Саме ця риса найбільше захоплювала мене в моєму батькові, коли я дорослішав: йому було байдуже, що про нього думають інші. Він був самим собою. Це одна з якостей, яка дозволила мені зберегти себе.

Незважаючи на те, що ця книга ось-ось піде до друку, мені трохи не по собі через те, що я публікую історію мого життя. По-перше, я завжди вважав, що якщо когось цікавить, як бути членом розвідувально-диверсійного загону SEAL, він повинен отримати свій власний Тризуб: заслужити право носити наш відмітний знак, символ того, чим ми є. Витримай підготовку, принеси жертви, фізичні та моральні. Іншого шляху немає.

По-друге, кому яка справа до мого життя? Я нічим не відрізняюся від решти людей.

Так, я потрапляв у різні ситуації. Говорять, це цікаво, але я так не думаю. Інші самі пропонують написати книгу про моє життя і про те, що я робив. Це трохи дивно. Оскільки це моє життя, краще я сам розповім усе, як було.

Є багато гідних людей, про яких варто розповісти, і ніхто не зробить цього замість мене. Загалом, мені не подобається ця ідея з книгою. Не мене треба прославляти.

BMC стверджують, що я найрезультативніший снайпер за всю історію американських збройних сил. Швидше за все, це правда. Ось тільки з остаточним результатом вони не можуть визначитися: спершу говорять про 160 убитих, потім ця цифра значно зростає, а через деякий час виявляється посередині. Бажаєте знати підсумковий результат? Зверніться до BMC. Якщо вам пощастить і ви зайдете з потрібного боку, можливо вам скажуть правду.

Люди так влаштовані: їм потрібна цифра. Втім, навіть, якби мені дали офіційний дозвіл, я кількості не назвав би. Мені не важливі цифри. Ті, хто служать у SEAL, не шукають публічної слави, а я «морський котик» до глибини душі. Якщо ви хочете знати все точно, дістаньте свого Тризуба. Якщо хочете мене перевірити, запитайте у того, хто служить у загоні.

Якщо вам потрібна та історія, яку я готовий розповісти, - хай навіть без особливого бажання, - читайте далі.

Я не найкращий стрілок і не найкращий снайпер, і я аж ніяк не зменшую своїх досягнень. Мені багато довелося працювати, аби відточити свої вміння, але все було б не на користь, якби не геніальні інструктори, які заслуговують на найкращі характеристики. І ось ще: основний внесок у мій успіх

зробили хлопці з SEAL, армії, морської піхоти, які боролися разом зі мною та допомагали мені робити мою роботу. Мій високий снайперський рахунок, і моя так звана «легенда» багато в чому пов'язані з тим, що я дуже довго перебував у Іраку. Я просто мав більше можливостей, ніж інші. Я відтрубив в Іраку шість років, від самої висадки 2003 року і до мого звільнення 2009-го. І весь цей час мені пощастило бути на передовій.

Є ще одне питання, яке мені подобається ставити: «Чи не обтяжує вас те, що ви вбили стільки людей в Іраку?» Я відповідаю: «Ні».

Я серйозно. Коли ти вперше стріляєш у когось, то нервуєшся. Думаєш: а чи зможу я вистрілити? Як воно, чи справді все буде окей? І лише побачивши труп свого ворога, ти розумієш, - усе справді окей. Усе просто супер!

Ти робиш це знову. Потім знову і знову. Ти вбиваєш ворогів, щоб вони не змогли вбити тебе чи твоїх співвітчизників. І так доти, доки стріляти не буде в кого.

Це і є війна.

Мені подобалась моя робота. Вона й зараз мені подобається. Якби обставини мого життя склалися інакше, якби я не був так потрібен моїй родині, я повернувся б туди, де стільки адреналіну. Я не брешу і не перебільшую, коли кажу, що це було весело. У SEAL я жив справжнім життям.

Які тільки ярлики мені не навішували: крутого хлопця, дупи, «морського котика», старого доброго традиціоналіста і навіть такі, які навряд чи підійдуть для книги. І в усьому цьому є частка істини. Зрештою, моя історія про перебування в Іраку і поза ним - це більше, ніж історія про вбивство людей або битв за свою країну. Це історія про те, як бути людиною. Історія про кохання та про ненависть.

Розділ 1. Об'їзд коней та інші способи розважитися Ковбой за покликанням

Кожна історія має свій початок.

Моя почалася у північній частині Центрального Техасу. Я виріс у маленьких містах, де досі є важливими традиційні цінності: родина, патріотизм, впевненість у своїх силах, важливість доглядати за своєю родиною та допомагати сусідам. Маю сказати, що до сих пір намагаюся жити відповідно до цих цінностей. Я маю загострене почуття справедливості, і життя я бачу у чорно-білих тонах, без відтінків сірого. Мені здається, що захищати інших дуже важливо. Я ніколи не відмовляюся від важкої роботи, але водночас не проти повеселитися. Життя надто коротке, аби цього не робити.

Я виріс у християнській вірі, я досі не втратив її. Якби було потрібно, я розставив би свої пріоритети в наступному порядку: Бог, Країна, Родина. Можна посперечатися з приводу другого та третього місць, тому що згодом я дійшов переконання, що за деяких умов родина може бути важливішою. Втім, розрив дуже маленький.

Я завжди полюбляв зброю, полюбляв полювання, і в певному сенсі ви могли б назвати мене ковбоєм. Я навчився триматися в сідлі тоді, коли почав ходити. Втім, нині я б себе ковбоєм не назвав: минуло надто багато часу, відколи я працював на ранчо, і я розучився поводитися з кіньми. Але якщо я не спецназівець ВМС, то точно ковбой, чи мав би ним бути. Проблема в тому, що це нелегке життя, особливо коли ти маєш сім'ю.

Я не пам'ятаю достеменно, коли почав полювати, але знаю, що це було в дитинстві. За кілька миль від будинку моя сім'я мала мисливську ділянку, яку ми здавали (для янк[6] я поясню - це означає, що власник має ділянку землі, на якій він за гроші надає право полювати. Платиш гроші й іди полюй. У вас, там, де ви живете, справа інакша, але тут подібне в порядку речей). Там ми й самі полювали кожної зими. Окрім оленів, ми полювали на індичок, диких голубів та перепілок, в залежності від сезону. Ми - це мій батько, мати, я і мій брат, молодший за мене на чотири роки. Вихідні ми проводили у нашому старому кемпері, будинку на колесах. Він був невеликий, але для нашої дружньої сім'ї місця вистачало, і нам було добре.

Мій батько працював у Південно-Західному відділенні Bell і AT&T, і протягом своєї кар'єри він пережив поділ компаній та їхнє повторне злиття. Він працював менеджером, і з кожним його підвищенням, яке відбувалося досить регулярно, ми переїжджали на нове місце. Так що я ріс у Техасі в буквальному сенсі скрізь.

Незважаючи на те, що батько швидко просувався кар'єрними сходами, він ненавидів свою роботу. Не зовсім роботу, якщо бути точним, а те, що було її невід'ємною частиною: бюрократію, сидіння в офісі, щоденну необхідність одягати костюм та краватку.

«Не має значення скільки в тебе грошей, - казав він мені. - Гроші не приносять щастя самі по собі». Найцінніша його порада звучала так: «Роби в житті те, що хочеш». Досі я намагаюся дотримуватися цієї філософії.

Багато в чому батько був моїм найкращим другом, поки я ріс, але в той же час він зміг поєднувати нашу дружбу з жорсткою дисципліною. Існувала межа, яку я не міг перейти навіть у думках. Коли я на те заслуговував, то діставав доброї прочуханки (у вас, янк, це називається «відшльопати»), але не більше, ніж потрібно, і ніколи батько не карав мене в гніві. Якщо він сердився, то спочатку кілька хвилин давав собі охолонуту, і тільки потім брався за моє покарання. Все було під контролем. Потім він обіймав мене.

Ми часто билися з братом. Хоча він і на чотири роки молодший, але характер у нього ще той. Він завжди йшов до кінця і ніколи не просив пощади. Він один із найближчих мені людей. Незважаючи на те, що ми влаштували одне одному справжнє пекло, ми весело проводили час разом, і я завжди відчував його підтримку.

У холі нашої старшої школи стояла статуя пантери. Щороку традиційно хлопці з випускного класу намагалися посадити на цю статую новачків. У рік, коли я випускався, мій брат став старшокласником. Я запропонував сто доларів тому, хто посадить його на пантеру. Загалом та сотня досі зберігається в мене.

Я часто бився, але бійки розпочинав не я. Батько рано дав зрозуміти, що якщо я задиратимуся до всіх, то прочуханки не уникнути. Він вважав, що ми повинні бути вищими за це.

Проте мені не забороняли битися, якщо треба було постояти за себе. Тут я відривався на повну. А коли намагалися бити брата (якщо комусь спадала на думку така ідея), то мали справу зі мною. Бити брата міг лише я сам.

Якось так вийшло, що я почав захищати хлопців молодших за мене, яким діставалося в школі. Я відчував, що мушу наглядати за ними, і це стало моїм обов'язком.

Можливо, це почалося через те, що я вмів знайти виправдання для бійки, не вскочивши у халепу. Але мені здається, справа не тільки в цьому: прищеплене батьком почуття справедливості та прагнення до чесної гри впливали на мене більше, ніж я тоді це усвідомлював. Навіть більше, ніж я можу пояснити сьогодні, коли виріс. Але, в чому б не була причина, я міг битися скільки захочу, добре, приводів вистачало.

Моя родина щиро вірить у Бога. Батько був дяконом у церкві, а мама викладала у недільній школі. Я пам'ятаю, як ми ходили до храму кожного недільного ранку і ввечера, і ввечера середи. І все одно ми не вважали себе дуже релігійними, просто добрими людьми, які вірять у Господа і живуть життям громади. Щиро кажучи, тоді мені це не дуже подобалося.

Мій батько дуже багато працював. Підозрюю, що це фамільна риса - мій дід був канзаським фермером, а це справжні трудівники. Однієї роботи батькові завжди було мало: у нього була маленька крамниця, і коли я підріс, у нас з'явилося невелике ранчо, де всі ми працювали. Наразі він уже офіційно на пенсії, але якщо не зайнятий на фермі, то підробляє у місцевого ветеринара.

Моя мати теж людина рідкісної працьовитості. Коли ми з братом підросли достатньо, щоб нас можна було залишити самих, вона влаштувалася до місцевого центру роботи з важкими підлітками. Це було дуже непросто - справлятися зі складними дітьми, і згодом вона залишила цю роботу. Вона також тепер на пенсії, але підробляє та доглядає онуків.

Робота на фермі допомагала заповнити дні. У нас із братом були свої обов'язки: об'їжджати та годувати коней, випасати худобу, перевіряти, чи ціла огорожа.

Худоба завжди доставляє безліч проблем. Коні лягали мене в ноги, у груди, і так, туди, де сонце не сходить. Проте мене ніколи не лягали у голову. Хоча, може, це наставило б мене на вірний шлях...

Я вирощував биків та телиць для організації FFA[7]. Обожнюючи це заняття, я провів багато часу, доглядаючи худобу і представляючи її на виставках, хоча це іноді дуже виснажує. Я сердився на них і вважав себе королем світу. І коли нічого більше не допомагало, доводилося щосили лупити їх по здоровених головах, щоб вбити хоч трохи розуму. Руку я ламав двічі.

Як я й казав, удар по голові міг би спрямувати мене на вірний шлях.

Я зберіг свою пристрась до зброї і пізніше, перебуваючи на службі у ВМС. Як і у багатьох хлопчаків, моєю першою рушницею була мультикомпресійна духовка гвинтівка Daisy. Чим більше разів качнеш важіль - тим потужніший постріл. Пізніше я отримав пневматичний револьвер на газових балончиках, він виглядав точнісінько як легендарний Colt Peacemaker зразка 1860 року.

З того часу я завжди був небайдужий до зброї Старого Заходу, і після звільнення зі збройних сил зайнявся колекціонуванням добрих реплік. Моїм улюбленим став револьвер Colt Navy зразка 1861 року, виготовлений на верстатах та за технологіями того часу.

Справжня вогнепальна зброя з'явилася у мене у вісім років. Це була гвинтівка під патрон 30-06 з ручною перезарядкою. Це була добротна, надійна гвинтівка, така «доросла», що я спочатку побоювався з неї стріляти. Потім я полюбив її, але єдиною зброєю, від якої я був сам не свій, була гвинтівка Marlin під патрон 30-30 з важільним взводом, що належала моєму братові. Зброя справжнього ковбоя. Чудовий був час.

Об'їзд коней

Ти не ковбой, доки не об'їдзиви коня. Цю науку я почав осягати ще в школі. Спочатку я нічого не розумів у цій справі.

Я знав одне: треба залізти йому на спину і залишатися там, доки кінь не припинить брикатися. Щосили постаратися не впасти звідти.

З віком я дізнався набагато більше, але початкову підготовку, так би мовити, я отримував прямо в сідлі, поєднуючи роботу та навчання. Щось робив кінь, щось робив я, і рано чи пізно ми знаходили спільну

мову. Головне, чому я навчився на той час - терпінню, хоча я від природи нетерплячий. Це вміння я наполегливо розвивав. Пізніше воно знадобилося мені, коли я став снайпером; ще кориснішим воно виявилось, коли я зустрічався зі своєю майбутньою дружиною.

На відміну від корів, коней я ніколи не бив. Я їздив на них, доки вони не втомлювалися. Я не вилазив із сідла, поки нам обом не ставало остаточно ясно, хто тут головний. Але вдарити коня? Жодного разу не було приводу. Коні набагато кмітливіші за корів.

Вони самі допоможуть тобі, якщо витратити на цей час і докласти зусиль.

Не знаю, чи мав я талант приборкання коней, але робота та спілкування з ними повністю задовольняли мою натуру ковбоя. І немає нічого дивного в тому, що вже в школі я почав брати участь у rodeo. Тоді я ще грав у футбол та бейсбол, але ніщо не захоплювало мене так, як rodeo.

Кожен шкільний колектив ділиться на групи: є спортсмени, ботаніки тощо. Хлопці, з якими я тусувався, називали себе «наїзниками». Ми носили джинси та чоботи, поводитися і виглядали як справжні ковбої. Я тоді ще не був справжнім вершником, бо не ввім'яв за допомогою ласо хоч якогось заваляючого бичка, але це не завадило мені в шістнадцять років поринути у світ rodeo.

Я почав з того, що об'їжджав бичків та коней на невеликому місцевому майданчику, з тих, на яких тобі платять двадцятьку за виїзд за умови, що протримаєшся досить довго. Спорядженням доводилося обзаводитися самому: купувати шпори, шкіряні штани для верхової їзди та інше. У цьому не було нічого видатного: ти підіймався на коня, падав із нього і піднімався знову. Згодом я міг протриматися не падаючи все довше, і в результаті дійшов до того, що почав почуватися досить впевнено для того, аби виступати на місцевих маленьких rodeo.

Об'їжджати бика та приборкувати коня - дві різні речі. Наприклад, коли бик починає брикатися і нахилиється вперед, ви теж зрушує вперед, але через товсту шкіру бика, яка висить складками, ще й зміщуєтесь з боку в бік. А ще бик може закружляти вас. Скажу так: утриматися на бичачій спині - нелегке завдання.

Я їздив на биках цілий рік, не досягнувши жодного успіху. Одумавшись, я пересів на коней і спробував щастя в об'їзді. Це класична справа, де потрібно не тільки протриматися в сідлі вісім секунд, але й зробити це з певним почуттям стилю та витонченності. З якоїсь причини в цьому я досяг більшого успіху, так що я продовжував виступати в даному виді змагань ще якийсь час, додавши в колекцію трофеїв не одну пасову пряжку і майстерно виготовлене сідло. Не те, щоб я був чемпіоном, але я мав достатньо призових грошей, аби не нудьгувати в барі.

Дівчата, які заводили публіку та підтримували виступаючих, на кшталт чирлідерів на спортивних матчах, не обділяли мене увагою. Все йшло добре, мені подобалося подорожувати з міста до міста, веселитися на вечірках та об'їжджати коней.

Назвемо це життя ковбойським.

Я продовжував займатися улюбленою справою і після того, як закінчив школу в 1992 році і вступив до коледжу при Державному Університеті Тарлтон, Stefenville, штат Техас. Для тих, хто не знає, Тарлтон був заснований у 1899 році і приєднався до об'єднання Texas A&M University system у 1917 році. Тарлтон – третій за величиною сільськогосподарський університет у країні. Заклад має заслужену репутацію вишу, який готує відмінних керівників ранчо та фермами та викладачів сільськогосподарських дисциплін.

Тоді я хотів стати керуючим ранчо. Хоча, перед вступом, я якийсь час розмірковував щодо військової кар'єри. Батько моєї мами був пілотом армійської авіації, і я теж роздумував над цим, щоправда, недовго. Потім я хотів піти до морської піхоти, щоб побачити, як воно, у справжньому бою. Сама думка про бій мені дуже подобалася. Я також чув про спеціальні операції та дуже хотів до розвідки морської піхоти, адже це еліта сил спеціального призначення. Але сім'я (особливо мама) хотіла, щоб я спочатку здобув освіту в коледжі. З їхньої точки зору все мало виглядати так: я здобуваю освіту та потім їду на службу. На мою думку все виглядало ось як: перед тим як зайнятися справжньою справою, я матиму час на вечірку.

Я все ще брав участь у rodeo, і у мені непогано виходило. Але моя кар'єра раптово перервалася наприкінці мого першого року навчання, коли жеребець упав на спину (де я сидів) на змаганнях у Рендоні, штат Техас. Через те, яким чином упав кінь, не можна було відкрити вигородку, тож довелося витягати коня прямо через мене. Одна моя нога все ще була в стремені, і, поки мене тягли, кінь лягав

так сильно, що я знепритомнів. Прокинувся я у вертольоті дорогою до лікарні. Результат: шпильки в кістках зап'ястя, вибите із суглобової сумки плече, зламані ребра, відбита нирка та легеня.

Гірші за все мені надокучали саме ці бісові шпильки. Ніякі вони не шпильки, а здоровені болти завтовшки чверть дюйма. Вони стирчали з мого зап'ястя, як у чудовиська Франкенштейна. Виглядало все дуже дивно і свербіло страшно, але кістки були в потрібному положенні.

Через кілька тижнів після травми я вирішив, що настав час зателефонувати дівчині, з якою я давно хотів сходити на побачення. Я не міг дозволити якимось шпилькам мені завадити. Ми їхали в машині, і кінець одного з болтів чіплявся за перемикач покажчика повороту. Це мене так розлютило, що я взяв і обломив шпильку біля самої руки. Не думаю, що мені вдалося справити правильне враження, бо побачення закінчилося швидко.

Моя кар'єра в rodeo закінчилася, але я веселився так, ніби нічого не сталося. Гроші, звісно, швидко закінчилися, і мені довелося шукати роботу. Я знайшов місце на тартакі: доставляв замовникам деревину та інші товари.

Я добре працював і, мабуть, це помітили, бо пізніше до мене підійшов колега і сказав, що його приятель має невелике ранчо і шукає найманого працівника у допомогу. Чи не хочу спробувати?

«Чорт забирай, - відповів я. - Я завтра буду на місці».

Так я став справжнім ковбоєм, хоча на той час я паралельно отримував освіту.

Життя ковбоя

Я почав працювати на Девіда Лендрама в графстві Худ, Техас, і швидко з'ясував, що до справжнього ковбоя мені ще дуже далеко. Але Девід постарався виправити це і багато чого навчив мене: працювати на ранчо і ще дещо. Він був грубіян. Якщо щось йшло не так, він лявав мене і лихословив. Але якщо я все робив правильно, від нього слова не можна було почути. Згодом він мені сподобався.

Робота на ранчо – це справжній рай.

Це важке життя, ти багато і тяжко працюєш, і водночас це легке життя. Ти знаходишся на свіжому повітрі більшу частину часу.

Здебільшого ти і тварини. Не потрібно налагоджувати стосунки в офісі, жодного подібного лайна. Просто виконуєш свою роботу.

Ділянка Девіда простягалася на десять тисяч акрів. Це було справжнє старомодне ранчо: у нас навіть був спеціальний віз із похідною кухнею та продуктами, який використовували щовесни під час зборів. Скажу вам, це було чудове місце. Декілька невисоких пагорбів, пара струмків і поля. Дивлячись на красу, я відчував, що живу. Серцем ранчо був старий будинок, який раніше, у XIX столітті, був колійною станцією, шинком, як кажуть янки. Це чудова будівля, з верандами, гарними кімнатами та великим каміном, біля якого зігрівалося не тільки тіло, а й душа.

Зрозуміло, що в мене, найманого робітника, апартаменти не були такими розкішними. У мене була нічліжка розміром шість на дванадцять футів. Ліжко займало її більшу частину. Сушарки не було, тож випраний одяг і білизну мені доводилося розвішувати на жердинах.

Стіни не мали теплоізоляції, а в Центральному Техасі взимку досить холодно. Мені доводилося спати в одязі, незважаючи на те, що обігрівач був встановлений поряд з ліжком, а газова плитка включена на повну. Найгірше те, що під підлоговими дошками не було нормального фундаменту, і мені доводилося вести постійну битву з броненосцями та снотами, які щоночі копали нори прям в мене під ліжком. Єноти були злі і нічого не боялися. Я пристрелив, мабуть, штук зо двадцять, поки до цих нахабних тварюк дійшло, що їм тут не раді.

Спершу я працював на тракторі і садив зернові для корму худобі, потім почав розвозити корми. Девід зауважив, що в мене з'явився вільний час і дав мені додаткову роботу. Він підняв оплату до 400 доларів на місяць.

Після того, як закінчувався останній урок, о першій годині або опівдні, я прямував на ранчо. Там я працював до заходу сонця, і потім годину чи дві сидів за підручниками і лягав спати. З ранку я годував коней і їхав на навчання. Влітку було найкраще. Я сидів на коня о п'ятій ранку і злавив о дев'ятій вечора.

Непомітно промайнули два роки, і я, набравши досвіду, почав тренувати коней для роботи з коров'ячим стадом і готувати їх для аукціонів. (Такі коні допомагають ковбою відокремлювати потрібних корів від стада. Само собою, корови залишати стадо зовсім не бажають. Так що правильно підготовлений кінь коштує чималих грошей.)

Тоді я навчився працювати з кіньми по-справжньому, і навчився терпіння. Якщо ти зірвешся на коня, то нічого від нього вже ніколи не доб'єшся. Я змусив себе бути спокійним і не виявляти негативних емоцій поряд із кіньми.

Коні виявляють розумні тварини. Якщо ти все робиш правильно, вони миттєво навчаються. Потрібно просуватися невеликими кроками, із повторами. Я помітив, що коли кінь вчить щось нове для себе, він облизує губи. Зупиняєш урок на гарній ноті, і наступного дня продовжуєш з того місця.

Звичайно, усвідомлення всього цього прийшло не відразу, і якщо я був неправий, Девід відразу ж про це говорив. Він лаявся як проклятий, казав, що я ні для чого не придатний шматок лайна, але я не звертав на це уваги, і казав собі: я краще, ніж ти думаєш, і я доведу це. Саме таке ставлення до життя допомогло мені стати «морським котиком».

Флот каже «ні»

Там, на природі, я мав багато часу, щоб думати над тим, куди йде моє життя. Навчання та аудиторії – все це було не моїм.

Оскільки моя кар'єра в риндоу закінчилася, я вирішив залишити коледж, звільнитися з роботи і слідувати своєму початковому плану: піти до армії і стати солдатом. Оскільки саме цього я хотів найбільше, сенсу зволікати з ухваленням рішення не було.

Тож одного разу, 1996 року, я подався до рекрутера з твердим наміром записатися на військову службу. Вербувальний пункт був подібним до міні-ярмарку: армія, флот, авіація та морська піхота. Офіцери сиділи в кабінках, вишикуваних в один ряд, і всі дивилися на тебе, як тільки ти входив. Вони змагалися один з одним, і не завжди по-доброму.

Спершу я попрямував до морського піхотинця, але той обідав. Я розвернувся, щоб піти, але мене гукнув армієць через хол: «Гей, чому б тобі не зайти сюди».

«А й справді, чому б і ні?» - подумав я і зайшов.

«Чим би ти хотів займатися на службі?» — спитав офіцер.

Я відповів, що мені подобається думка про спеціальні операції, про армійський спецназ, де я хотів би служити, якщо запишуся в армію, звичайно. (Спецназ армії США[10] - це елітний армійський підрозділ, який виконав величезну кількість спеціальних завдань. Якщо я кажу просто «спецназ» - мова йдеться завжди про «зелені берети», а не про спецназ ВМС або інші диверсійно-розвідувальні підрозділи).

Є одне «але» - до армійського спецназу беруть лише військовослужбовців у званні сержанта або вище (розряд Е 5 у табелі про ранги). Мені не сподобалося, що треба чекати стільки часу, щоб отримати те, що хочеш.

«Ти можеш стати рейнджером», - запропонував рекрутер.

Про рейнджерів я мало що знав, але те, що мені розповіли, звучало досить привабливо: стрибки з парашутом, штурмові операції, спеціалізація у легкому озброєнні. Він розплющив мені очі на можливості, що лежали переді мною, але торг був ще не закінчений.

«Я подумую над цим», - сказав я, збираючись на вихід.

Я вже йшов холом до виходу, і тут мене покликав рекрутер флоту.

«Гей, хлопче, підійди-но сюди».

Я підійшов.

«Про що ти там розмовляв?»

«Я хочу потрапити до армійського спецназу, але туди беруть лише сержантів. Тож ми говорили про рейнджерів».

«Що правда? А ти чув щось про SEAL?»

На той час про флотський спецназ мало що було відомо. Я трохи чув про них, але зовсім трішки. Здається, на той момент я знизав плечима.

«Чому б тобі не зайти всередину, – сказав моряк. – Я розповім тобі про них».

Він почав розповідати мені про «курс молодого бійця», прийнятий у «котиків» (BUD / S або Basic Underwater Demolition / SEAL [11]). Нині є сотні книг та фільмів про BUD/S та SEAL, навіть у Вікіпедії розміщено досить довгу статтю. Але в той час BUD/S був таємницею (принаймні, для мене). Коли я почув, наскільки складний цей курс, як інструктори відсівають до 90% претендентів, і через що доводиться пройти курсантам, щоб дійти до кінця, я був вражений. Для того, щоб пройти початкову підготовку, ти маєш бути крутим сучиним сином.

Це мені сподобалося.

Потім рекрутер розповів мені, які завдання виконує флотський спецназ, і як працювали їх попередники UDT (underwater demolition team, бойові плавці, які розпочали свою службу під час Другої світової війни з розвідки берегової лінії супротивника та інших спеціальних операцій). Це були історії проникнення крізь загородження на береги, зайняті японцями, запеклі сутички за лінією фронту у В'єтнамі. Це була та сама крута робота, про яку я мріяв. Я вийшов з пункту набору з твердим наміром будь-що стати «морським котиком».

Багато рекрутерів, особливо хороших, завжди трохи шахраї, і цей нічим не відрізнявся. Коли я повернувся, щоб підписати папери, він сказав, що я маю офіційно відмовитися від винагороди за вступ, щоб гарантовано потрапити до SEAL.

І я відмовився.

Звісно, він був шахраєм. Напевно, моя відмова від винагороди додала йому балів в очах керівництва. Не сумніваюся, що надалі він досяг успіху як продавець уживаних автомобілів.

Флот не обіцяв, що я стану SEAL, мені потрібно було ще боротися за цей привілей. Вони гарантували лише те, що дадуть мені шанс спробувати. Оскільки я був упевнений в успіху, мені цього вистачило, адже я не збирався програвати в жодному разі.

Проблема в тому, що шансу мені не дали.

Я не пройшов флотську медкомісію через складний перелом руки, який фіксувався шпильками. Я сперечався, я благав – нічого не допомогло. Я навіть запропонував підписати папери, що ніколи не представлятиму до BMC претензії через цю травму. Вони відмовилися навідріз. Це, як я вважав, було кінцем моєї військової кар'єри.

Дзвінок

Оскільки з військовою службою нічого не вийшло, я зосередився на кар'єрі ковбоя – ранчеро. Оскільки я вже мав роботу на ранчо, сенсу залишатися в коледжі я не бачив.

Девід подвоїв мою зарплатню і підкинув роботи. Іноді я приймав привабливі пропозиції від інших власників ранчо, але зрештою, з різних причин, повертався до Девіда. Взимку 1997/98 я був на шляху до Колорадо.

Я думав, що змінити техаські рівнини на гори Колорадо буде досить приємно, тому прийняв пропозицію роботи наосліп, що виявилось великою помилкою.

Але що б ви думали? Я отримав роботу на ранчо, розташованому на єдиному плоскогір'ї в Колорадо. Воно було набагато плоскішим, ніж рівнини Техасу. А ще там було набагато холодніше. Загалом незабаром я подзвонив Девідові і запитав, чи не потрібна йому допомога.

«Давай, повертайся», – відповів він.

Я почав пакувати речі, але далеко не просунувся. Перед тим, як остаточно домовився про від'їзд, зателефонував флотський рекрутер.

«Ти досі хочеш бути бойовим плавцем?» – спитав він.

«А що?»

«Ти нам потрібен», – відповів моряк.

«Навіть зі шпильками в руці?»

«Про них можеш не турбуватися».

Я й не турбувався. Я почав готуватися до зустрічі.

Розділ 2. Оброблений відбійними молотками Ласкаво просимо до BUD/S!

«Відставити! Сто віджимань! ПОЧАТИ!»

Двісті двадцять із чимось тіл плюхнулися на асфальт і почали віджиматися. Усі курсанти були одягнені у камуфляжну форму та свіжопофарбовані зелені шоломи. Це був початок курсу BUD/S. Ми були сміливі, збуджені і страшенно піднесені.

Нас майже відправили до покауту, і нам це подобалося.

Інструктор навіть не подумав вийти зі свого офісу в невеликій будівлі, розташований поруч. Його глибокий голос, у якому чулися трохи садистські нотки, долинав до нас на плац прямо з холу.

«Ще віджимання! Ще сорок! СОРОК РАЗІВ, Я КАЖУ!»

Мої м'язи ще не почали боліти, коли я почув дивний свистячий звук. Я скинув голову, щоб побачити, що відбувається.

У відповідь мені в обличчя полетів потужний струмінь води. Навколо нас стояло кілька інших інструкторів із пожежними шлангами. Кожен, у кого вистачило дурості подивитися на них, отримував крижаний душ.

Ласкаво просимо до BUD/S.

«Зайняти положення лежачи на спині! Махи ногами! ПОЇХАЛИ!»

BUD/S розшифровується як Basic Underwater Demolition/SEAL – базові підводні вправи на витривалість. Це курс початкового навчання, який мають пройти всі кандидати, які мріють служити в SEAL. На даний час він проводиться в Навчальному центрі СЗГ ВМС в Коронадо, Каліфорнія. Він починається зі вступу, мета якого - ознайомити кандидатів із вимогами. За ним йдуть три фази: фізична підготовка, дайвінг та ведення бою на суші.

Суворі випробування, які доводиться долати курсантам BUD/S, відображені в багатьох історіях і документальних свідченнях. Майже все, що мені доводилося чути про це, правда. (Ну чи майже правда; ВМС та інструктори трохи прикрашають речі, якщо мова про це заходить у телевізійних шоу. Але й у такому пом'якшеному варіанті досить правди.) Справді, спочатку інструктори просто знищують тебе, потім ще трошки. Після того, як справа зроблена, вони, зі знанням справи, дають гарного стусана твоєї душі і добирають те, що залишилося.

Основна думка така.

Я люблю це. Ненавиджу це. Не хочу цього, проklinаю... і все ж таки люблю.

Табір та ламер

На те, аби опинитися в цьому місці, у мене пішла найкраща частина року. Я був прийнятий до флоту і відправлений до базового тренувального табору в лютому 1999 року. Табір мене розчарував. Я пам'ятаю, як зателефонував батькові і сказав, що базові тренування не складніші за роботу на ранчо. Не за цим я сюди йшов. Я записався до флоту, щоб стати «морським котиком», випробувати себе. Натомість я набрав вагу і втратив форму.

Справа в тому, що базовий тренувальний табір ВМС розрахований на те, щоб підготувати тебе до сидіння на кораблі. Тут вам дуже багато розкажуть про флот, що чудово, але мені хотілося чогось, що більше нагадує «курс молодого бійця» морських піхотинців, з упором на фізичну підготовку. Мій брат пішов у морську піхоту і залишив базовий табір, будучи у чудовій фізичній формі. Якби прямо з тренувального табору ВМС я отримав направлення на BUD/S, то, мабуть, провалив би випробування. З того часу дещо змінилося. У «морських котиків» з'явився окремий тренувальний табір, де акцент робиться на спортивних вправах.

Курс BUD/S тривалістю понад півроку висуває високі вимоги до кандидата - як щодо фізичної форми, так і щодо розумових здібностей; як я вже казав, відсіваються близько 90% курсантів. Найбільш примітна частина BUD/S - «пекельний тиждень», 132 години безперервних занять та фізичних вправ. Деякі процедури змінювалися і перевірялися багато років, і я думаю, що вони продовжать

еволюціонувати. Пекельний тиждень значною мірою був важким фізичним випробуванням, і, ймовірно, його й у майбутньому можна буде назвати кульмінаційним моментом (або катастрофою, кому як). Коли я проходив BUD/S, «пекельний тиждень» припадав на кінець першої фази. Але докладніше про це нижче.

На щастя, я потрапив у BUD/S не одразу. Мене ще чекали інші тренування, а брак інструкторів у BUD/S на якийсь час позбавив мене (та й багатьох інших) знущань з їхнього боку.

Відповідно до флотського регламенту я мав обрати спеціалізацію (військово-облікову спеціальність, VOC), за якою мені довелося б служити, якби не зміг пройти відбір у SEAL. Я вибрав розвідку - я наївно вважав, що це буде щось на кшталт пригод Джеймса Бонда. Можете трохи посміятися.

Але саме під час цього тренінгу я почав ставитися серйозніше до того, що я роблю. Я провів три місяці, вивчаючи основи флотської розвідки, і, що важливіше, приводячи себе у потрібну фізичну кондицію. Сталося так, що я зустрів на базі кілька справжніх «морських котиків», і вони надихнули мене взятися за справу по-справжньому. Я повинен був ходити до тренажерної зали і методично розвивати головні групи м'язів: ноги, груди, трицепси, біцепси і т.п. .

Бігати я не люблю, але так моїм думкам було задано правильний напрямок: домагайся мети, незважаючи ні на що.

А ще я навчився у базовому тренувальному таборі BMC плавати, або принаймні навчився плавати краще, ніж умів раніше.

Я з тієї частини Техасу, що далеко від води. Серед іншого, мені слід навчитися добре плавати на боці, - це критично важлива навичка для SEAL.

Коли навчання в розвідшколі було закінчено, я вже набрав пристойну форму, хоча ще досі недостатню для BUD/S. Хоча на той момент мені так не здавалося, але мені дуже пощастило, що у навчальному центрі СЗГ BMC не вистачало інструкторів, у зв'язку з чим серед кандидатів утворилася черга. Флот вирішив відрядити мене на допомогу спеціалістам з кадрів SEAL на кілька тижнів, поки це місце залишалось вакантним.

Я проводив там половину робочого дня, або з восьмої до дванадцятої, або з дванадцятої до четвертої. Коли я не працював, я тренувався з іншими кандидатами у SEAL. Ми займалися фізпідготовкою - тим, що старі добрі вчителі фізкультури називають «калістенікою»[12] - по дві години на день. Вам знайомі ці вправи: підтягування, віджимання, присідання.

З обтяженням ми не займалися. Ідея була не в тому, щоб накачатися, подібно культуристу; необхідно було придбати силу, зберігши максимум гнучкості.

Щовівторка і щочетверга ми плавали на витривалість. Іншими словами, плавали доти, доки не починали тонути.

Щоп'ятниці був крос: десять чи дванадцять миль. Нічого собі, але в BUD/S ти очікуєш щонайменше півмарафону.

Десь у цей час мої батьки вирішили поговорити зі мною. Я постарався підготувати їх до того, що буде попереду. Вони мало що знали про SEAL; те й накроще.

Хтось казав, що згадки про мене мають бути стерті із офіційних документів. Коли я сказав про це батькам, вони трохи змінилися в обличчі.

Я запитав, як вони до цього ставляться. Не те, щоб вони мали вибір, але все ж таки.

«Нормально», - відповів батько. Мати промовчала. Вони обоє були більш ніж стурбовані, але намагалися не показувати виду, і в жодному разі не сказати чогось такого, що могло б вплинути на мою рішучість йти обраним шляхом.

Нарешті, після приблизно шести місяців очікування, роботи та ще невеликого очікування, я отримав призначення: прибути для проходження курсу BUD/S.

Моя дуна отримусь стусана

Я вихожу із задніх дверей таксі, розпрямляюся і розгладжую складки на формі. Вивантаживши багаж, я роблю глибоке зітхання, прямую до будівлі, де я повинен доповісти про своє прибуття. Мені двадцять чотири роки, і я в одному кроці від здійснення моїх мрій.

І в одному кроці від усіх неприємностей, пов'язаних із її здійсненням.

Було темно, але не дуже пізно, десь між п'ятою і шостою вечора. Внутрішньо я був готовий до того, що мені доведеться відстрибнути, як тільки я підійду до дверей. Ти в курсі усіх цих чуток про BUD/S, і про те, як це круто, але всієї правди ти ніколи не знаєш. Очікування труднощів гірше за самі труднощі. Я побачив хлопця, який сидів за столом. Я пройшов до нього і представився. Він зареєстрував мене, відправив мене до кубрика, і дав бланки, які слід було заповнити.

Весь цей час я думав: «Це все не надто складно».

І: «На мене можуть напасти будь-якої секунди».

Звичайно, мені було важко заснути. Я не міг позбутися думки, що інструктори увірвуться до мене і почнуть лупити мою дупу.

Я був збуджений і водночас трохи стривожений.

До самого ранку мене ніхто так і не потурбував. І лише тоді до мене дійшло, що я ще не приступив до курсу BUD/S: я був на попередньому етапі, який називають «Індок» - від слова *Indoctrinaire*, тобто Введення. Індок повинен підготувати тебе до BUD/S. Це як би BUD/S з тренувальними колесами[14], якщо можна собі уявити SEAL з колесами.

Індок триває місяць. У цей час на тебе трохи кричать, але нічого навіть близько не схоже на BUD/S. Ми проводили багато часу, вивчаючи основи того, що від нас могло вимагатися, наприклад, подолання смуги перешкод. Ідея полягала в тому, щоб до моменту, коли почнуться серйозні справи, ми мали потрібний запас глибини. Ми багато часу проводили, допомагаючи у дрібницях, тоді як інші групи проходили справжнє тренування.

Це був чудовий період. Мені подобалися тренування, які силою наливали моє тіло і відточували навички. У той же час я бачив, як поведуться з кандидатами, які проходять BUD/S, і думав: «От дідько, мені слід бути серйознішим і більше працювати над собою».

А потім, перш ніж я зрозумів це, почалася Перша фаза. Тепер тренування стали реальністю, і моя дупа почала отримувати справжніх стусанів. Регулярних та дуже чутливих.

Ось ми й дісталися епізоду, з якого почався цей розділ, коли під час віджимань мені в обличчя вдарив струмунь крижаної води з брандспойту. Я вже багато місяців займався фізичними вправами, але ці були набагато важче. Приємне полягало в тому, що, хоча я більш-менш уявляв, що має статися, я не усвідомлював, наскільки все це буде важко. Поки не відчуєш щось на практиці, ти просто не можеш про це судити.

Того ранку в певний момент я подумав: «Чорт забирай, ці хлопці збираються вбити мене. Мої руки ось-ось відваляться, і я розсиплюсь прямо на тротуарі».

Але якимось чином я знаходив у собі сили і продовжував віджиматися.

Першої миті, коли крижаний струмунь дістав мене, я інстинктивно відвернув обличчя. Це привернуло увагу інструктора. Поганий знак.

«Не відвертатися!» - кричав інструктор, додавши кілька добрих слів, які стосуються відсутності в мене здібностей та характеру. - Поверни голову назад і продовжуй!»

Так я й зробив. Я не знаю, скільки сотень віджимань та інших вправ було того дня. Я знаю тільки, що я відчував, що ось-ось провалюся. Чому я цього не вчинив? Мені дуже не хотілося провалюватися.

Я повернувся обличчям до цього страху, і продовжував робити це день у день, іноді по кілька разів на день.

Мене запитують, наскільки важкими були вправи, скільки довелося зробити віджимань, скільки присідань. Відповідь на це запитання - сто, але кількість сама по собі ні про що не говорить. Наскільки я пам'ятаю, сто присідань чи віджимань міг зробити будь-хто з нас. Справа не в кількості, а в тому, що це був постійний стрес, що повторювався, лайка, що супроводжувала вправи; все це робить BUD/S таким важким. Важко зрозуміти це, якщо сам не пережив.

Є загальна хибна думка про те, що всі «морські котики» - це величезні міцні спортивні хлопці. Останнє, втім, шоправда - будь-який спецназівець ВМС із будь-якого загону підтримує чудову фізичну форму. Але у нас є бійці різних габаритів. У мене 6 футів два дюйми зросту (188 см) і 175 фунтів ваги (80 кг); зі мною служили хлопці від п'яти футів семи дюймів (170 см) до шести футів шести дюймів (198 см). Але об'єднали нас усіх не м'язи; нас об'єднувала готовність йти до кінця, якщо потрібно.

Ті, хто пройшли випробування BUD/S і стали частиною SEAL, міцні насамперед духом, а вже потім тілом. Бути впертим і ніколи не здаватися - ключ до успіху. Якимось чином я відшукав переможну формулу.

У зоні, недосяжній для радарів

Увесь перший тиждень я намагався робити все можливе, аби радар мене не виявив. Бути поміченим не обіцяло нічого доброго.

Чи це було під час фізичних вправ, занять чи просто на побудові, будь-яка дрібниця могла поставити вас до центру уваги.

Якщо ви сутулилися в строю, це відразу привертало увагу інструктора. Якщо інструктор наказував щось зробити, я намагався це зробити першим. Якщо я виконував наказ правильно (і, можете повірити, я дуже старався), вони мене ігнорували і переключалися на когось іншого.

Я не міг, звичайно, повністю уникнути зауважень. Незважаючи на всі мої зусилля, незважаючи на заняття фізкультурою та все інше, я мав великі проблеми з підтягуванням.

Думаю, вправа вам знайома: ви хапаєтесь руками за поперечину і тягнете своє тіло вгору. Потім опускаєтесь. Ще раз. Ще. Ще.

Під час проходження курсу BUD/S ця вправа виконувалася наступним чином: тримаючись руками за поперечину, потрібно було провисіти на ній, поки інструктор не давав команду почати підтягування. І ось, коли наш курс вишикувався перед тим, як вперше виконати цю вправу, інструкторові довелося зупинитися прямо навпроти мене.

«Іди!» - скомандував він.

«Уфф», - зітхнув я, виходячи зі строю.

Велика помилка. Я миттєво був узятий на замітку, як слабак.

Спочатку я міг підтягнутися не так багато разів, може, з півдюжини (що відповідало вимогам, що висуваються). Але тепер, будучи в центрі уваги, я не міг «проскочити». Я повинен був ідеально підтягуватися. І багато. Інструктор відділив мене від усіх, і почав давати окремі завдання. Більше вправ, аніж іншим. Набагато більше.

Це незабаром мало ефект. Підтягування стали однією з моїх найкращих вправ. Я почав підтягуватися тридцять разів без особливих зусиль. Кращим на курсі я не став, але тепер у мене вже не було причин зітхати і бентежитись.

А плавання? За роботу, яку я виконав перед початком BUD/S, мені відплатилося сторицею. Плавання справді стало моєю найкращою вправою. Я був одним із найшвидших плавців (якщо не найшвидшим) на курсі.

І знову: цифри, що позначають дистанцію, що пропливаєшся, ні про що не говорять. Аби кваліфікуватись, ви повинні пропливти тисячу ярдів (914 м) в океані. На момент закінчення BUD/S тисяча ярдів - ніщо. Ви весь час пливете. Заплив на дві милі - це вправа. А потім настає момент, коли курсантів викидають із човнів у відкритому морі за сім морських миль (13 км) від узбережжя.

«У вас лише один шлях додому, – каже інструктор. - Пливіть».

Від їжі до їжі

Мабуть, кожен, хто чув про «морських котиків», знає і про «пекельний тиждень». Це п'ять з половиною днів безперервної боротьби, спланованої так, аби з'ясувати, чи достатньо у вас твердості духу і витривалості, щоб стати досконалим воїном.

У кожного «котика» власна історія «пекельного тижня». Моя починається на два дні раніше, у смузі прибою, на скелях. Наша група була в малому надувному човні IBS (Inflatable Boat, Small) - шестимісній гумовій шлюпці, яку слід було витягнути на берег через ці бісові скелі. Я був дозорним, і

до моїх обов'язків входило першим зістрибнути з човна і утримувати його доти, доки всі інші не покинуть IBS і не піднімуть шлюпку на руки.

Саме тоді, коли я тримав човен, гігантська хвиля підняла човен і шпурнула мені на ногу. Біль був пекельний, а нога відразу ж оніміла.

Я терпів скільки міг, а потім перев'язав ногу. Пізніше, коли програму дня було виконано, я пішов до приятеля, чий батько, на щастя, був лікарем, і дав йому оглянути ногу. Той зробив рентген і виявив тріщину кістки.

Звичайно, він хотів накласти гіпс, але я йому не дозволив. З'явитись з гіпсом під час BUD/S означало відкласти закінчення курсу на невизначений час. І якщо я зроблю це перед початком «пекельного тижня», мені доведеться починати все з самого початку, незважаючи на те, що більшу частину шляху я вже пройшов. Жодних інших варіантів просто немає.

(Навіть під час BUD/S вам дозволяється у вільний час з дозволу начальства виходити за територію бази. І звичайно, я не пішов до флотського лікаря зі своєю ногою, тому що він мав би негайно відправити мене лікуватися.)

Вночі, коли мав розпочатися «пекельний тиждень», нас зібрали у великій кімнаті, нагодували піцею. А потім розпочався кіномарафон. Нам показували «Падіння „Чорного яструба“», «Ми були солдатами», «Хоробре серце». Ми розслаблялися, хоча розслабитися було неможливо: всі ми знали, що ось-ось почнеться «пекельний тиждень». Це все нагадувало вечірку на «Титаніку». Фільми підняли нам настрій, але в темряві на нас уже невольганно насувався айсберг.

І знову моя уява змушувала мене нервувати. Я знав, що в якийсь момент у приміщення через ці двері повинен увірватися інструктор з ручним кулеметом «М-60», що стріляє незарядними набоями, і мені необхідно буде вибігти назовні, щоб вишикуватися на плацу. Але коли?

З кожної хвилиною під дощечкою смотало все сильніше. Я сидів і повторював: «Боже». Знову і знову. Дуже промовисто і глибоко. Я намагався задрімати, але сон не йшов. Зрештою, хтось справді увірвався і почав стріляти.

Слава Богу!

Не думаю, що колись ще в житті я був такий щасливий зазнати насильства. Я вибів надвір. Інструктори кидали світлошумові гранати і били в нас струменями води із пожежних рукавів. (Світлошумові гранати при вибуху дають сліпучий спалах і дуже гучний звук, але не ранять вас. Армія і флот використовують різні моделі цих пристроїв, але для нас це не має значення.)

Я був збуджений, внутрішньо готовий до того, що називають головним випробуванням для SEAL курсантів. Але в той же час я думав: «Що, в біса, відбувається?» Незважаючи на все те, що я знав про «пекельний тиждень» або думав, що знаю, я ніколи через це не проходив і не відчував усім тілом раніше.

Нас поділили на групи. Розвели по різних ділянках, і ми почали вправи: присідання, горизонтальні махи ногами, вистрибування з повного присіду.

Після цього ми побігли. Моя нога? Вона боліла менш за все інше. Ми пливли, ми робили фізичні вправи, ми піднімали човни. Ми ні на хвилину не припиняли рухатися. У якусь мить один із хлопців був настільки знесилений, що прийняв каяк з інструкторами за акулу, і почав голосно кричати, попереджаючи про це. (Взагалі це був наш командир. Я не знаю, вважатиме він це компліментом, чи ні.)

Перед початком BUD/S хтось сказав мені, що найкращий спосіб уціліти – жити від їжі до їжі. Намагайся протриматися щосили до найближчого прийому їжі. Нас годували кожні шість годин, за розкладом. Від порятунку мене завжди відділяло не більше, ніж п'ять годин п'ятдесят дев'ять хвилин.

Деякі разів я гадав, що не витримаю. Мене підмивало встати і добігти до ринди [15], яка могла припинити мої муки. Дзвониш у ринду, і все можеш йти пити каву з пончиками. І - «до побачення», оскільки дзвонити у ринду (або навіть просто встати і сказати «я йду») - отже, розпрощатися із програмою.

Вірите чи ні, проте моя зламана нога боліла все менше і менше по мірі того, як «пекельний тиждень» продовжувався. Можливо, я притерпівся, і мені стало здаватися, що все гаразд. Але ось чого я не міг винести - то це холода. Лежати в прибої на березі, роздягатися, морозити дупу - ось що було найгірше. Я міцно тримав руки хлопців праворуч і ліворуч, і мене всього трясло, як відбійний молоток, від ознобу. Я благав, аби хтось допомочився на мене.

І вони мочилися. Сеча була чи не єдиною теплою субстанцією, яка залишалася в нас. Якщо вам коли-небудь трапиться бути на березі в той час, як там займаються кандидати за програмою BUD/S, і ви побачите купу хлопців, що притиснулися один до одного, це означає, що один з них дзюрить, і всі намагаються витягти з цього усі можливі переваги.

Якби ринда була трішки ближче, я міг би встати, добігти до неї, вдарити в дзвін і йти пити каву з пончиками. Але я цього не зробив.

Можливо, я соромився, а може, виявився занадто лінивим, аби підвестися. Вирішуйте самі.

Я мав усі види мотивації, аби продовжувати. Я пам'ятаю всіх, хто казав, що мене відрахують за неуспішність з курсу BUD/S. Я повинен був утриматися їм на зло. Інший стимул - вид кораблів, що відпливають від берега. Я запитував себе, чи хочу я покинути це місце.

Ні, чорт забирай.

«Пекельний тиждень» почався недільної ночі. Десь у середу я почав усвідомлювати, що, схоже, я пройду це випробування. До цього часу головною моєю проблемою стала боротьба зі сном (за весь час мені вдалося поспати два рази по годині). Безліч ударів залишилося позаду, і тепер основні труднощі мали вже не фізичну, а скоріше ментальну природу. Багато інструкторів кажуть, що «пекельний тиждень» на 90 % - випробування духу, і вони мають рацію. Ви повинні довести, що маєте достатню волю, щоб продовжувати навіть тоді, коли ви повністю вичерпали сили. Саме це і є головною метою випробування.

І це, безперечно, ефективний спосіб відбору. Хоча, чесно кажучи, тоді мені це не спадало на думку. Я зрозумів усе пізніше, вже в бойових умовах. Ти не можеш підійти до ринди та задзвонити, щоб опинитися вдома, якщо по тобі стріляють. Тут нема кому сказати: «Мені чашку кави та пончик, який ви обіцяли». Якщо ти йдеш, ти вмираєш, і деякі твої хлопці також.

Мої інструктори з BUD/S завжди говорили щось на кшталт: «Ти вважаєш, що зараз тобі погано? Уявляю, як ти відсмокчеш, якщо опинишся в Загоні. Там гірше, ще холодніше та ще важче».

Лежачи в смузі прибою, я думав, що вони - мішки з лайном. Чи міг я тоді уявити, що через пару років «пекельний тиждень» я згадуватиму, як кекуок[16].

Холод став моїм нічним кошмаром.

У буквальному сенсі слова. Після «пекельного тижня» я завжди прокидаюся тремтячи. Мене можна накрити цілою горою ковдр, і мені все одно буде холодно, тому що я знову проходжу через це в думках. Про «пекельний тиждень» знято так багато фільмів і написано стільки книг, що я не хочу витрачати тут ваш час на його опис. Хочу сказати лише одне: пройти через це випробування було набагато важче, ніж прочитати про нього.

Відправлений назад

За «пекельним тижнем» наступас коротка відновлювальна фаза, так званий «прогулянковий тиждень». На цей момент ви так побиті, що ваше розпухле тіло суцільно покрите синцями. Ви надягаєте тенісні туфлі і не бігаєте, ви тільки швидко ходите. Цей стан триває недовго, і за кілька днів ви знову починаєте відгрібати по повній.

«Окей, - каже інструктор. - Змирись: ти вищий за це».

Вони кажуть це і тоді, коли ти відчуваєш біль, і тоді, коли ні.

Переживши «пекельний тиждень», я вирішив, що тепер зможу вільно зітхнути. Змінюючи білу сорочку на коричневу, я приступив до другої фази BUD/S – навчання дайвінгу. На жаль, десь по дорозі я підхопив інфекцію. Незабаром після того, як почалася друга фаза, я виконував вправу у вежі для занурень (це спеціальний тренажер, в якому імітується занурення на глибину). У даному конкретному випадку я виконував вправу «впливання з позитивною плавучістю» з водозащитного дзвона, при якому потрібно було зрівняти тиск у моєму внутрішньому та зовнішньому вусі. Є кілька способів виконання цієї процедури. При часто використовуваному потрібно закрити рота і затиснути ніздрі, після чого плавно видихнути через ніс. Якщо ви не зробите це, або не зможете зробити це правильно, матимете проблеми.

Мені про все це говорили, але, оскільки я вже хворів, я, мабуть, пропустив усе повз вуха. Оскільки я проходив курс BUD/S і не мав досвіду, я вирішив просто проковтнути та пірнати. Це була серйозна помилка, результатом якої стала баротравма із розривом барабанної перетинки. Коли я виринув, кров йшла з очей, вух, носа.

Мені надали першу допомогу і відправили до санчастини - лікувати вуха. Через медичні проблеми командування призупинило мою участь у програмі BUD/S; після одужання я мав приєднатися до наступного курсу.

Це було свого роду ув'язнення. Оскільки я вже пройшов через «пекельний тиждень», мені не потрібно було починати все з самого початку - хвала Господу, не буває другого «пекельного тижня»! Проте я не міг просто лежати, чекаючи, поки наступний курс підхопить мене. Наскільки я міг, я допомагав інструкторам, робив щоденну гімнастику, бігав з курсантами в білих сорочках (перша фаза), поки вони рвали свої дупи.

Я полюблюю жувальний тютюн.

Звичка ця в мене із підліткового віку. Батько якось упіймав мене за жуванням тютюну у старшій школі. Це йому не сподобалося, і він вирішив відвадити мене раз і назавжди. І змусив мене жувати цілу коробку м'ятного тютюну. З того часу я навіть не можу очистити зуби м'ятною пастою.

Втім, це ніяк не вплинуло на моє ставлення до інших сортів тютюну. Нині я віддаю перевагу марці «Копенгаген».

Кандидатам, які проходять курс BUD/S, тютюн заборонено. Але оскільки я був тимчасово відсторонений від програми, то вирішив, що на мене ця заборона не поширюється. Якось я закинув до рота порцію улюбленого «Копенгагена» і приєднався до групи курсантів для пробіжки. Я був глибоко в строю, і ніхто не міг звернути на мене уваги. Принаймні, я так вважав.

Що б ви думали? Один із інструкторів підійшов і поставив мені якесь запитання. І варто було мені відкрити рота для відповіді, як я відразу був викритий у вживанні тютюну.

«Лягти!»

Я вийшов зі строю і прийняв вихідне положення для віджимань.

«Де інше?» - спитав інструктор.

«У шкарпетці».

«Дістань».

Я, зрозуміло, мав залишатися в тому ж положенні «лежачи», поки робив це, тому я ледве дотягнувся однією рукою до ноги і дістав пакет. Інструктор відкрив його і висипав вміст переді мною. «Їж!»

Щоразу, коли в процесі віджимань моє обличчя опускалося донизу, я мав брати добру порцію «Копенгагена» ротом і ковтати. Оскільки я регулярно жую тютюн із п'ятнадцяти років, і при цьому неодноразово проковтував його, це не було так жахливо, як ви можете подумати. І точно не було так погано, як того хотів інструктор. Може, якби тютюн був м'ятний, то все обернулося б інакше. Його розлютило, що я не плюювся, тому він протягом кількох годин змушував мене робити різні вправи. Мене нудило - але не від «Копенгагена», а від знемоги.

Зрештою інструктор зглянувся на мене. До речі, він виявився непоганим хлопцем. І теж прихильником жувального тютюну. У міру наближення курсу до завершення він і ще один інструктор із Техасу стали зі мною на короткій нозі, тож від них я дізнався тонни корисної інформації.

Багато людей з подивом дізнаються, що травми зовсім не обов'язково повинні заводити вам статі «морським котиком» (якщо тільки вони не такі серйозні, щоб зовсім покласти край вашій кар'єрі у флоті). Це, втім, має сенс, оскільки служба SEAL скоріше вимагає сили духу, ніж фізичної доблесті - якщо ви знайшли мужність повернутися після травми і завершити програму, ви проявили задатки гарного «котика». Я особисто знав військовослужбовця спецназу ВМС, який так серйозно травмував тазостегновий суглоб під час тренування, що йому знадобився протез. Він півтора року поновлювався після травми, але закінчив курс BUD/S.

Я чув, як якісь хлопці вихвалялися, ніби їх відрахували з програми BUD/S через те, що вони нібито побилися з інструктором і вибили з нього лайно. Вони просто брехливі шматки гною. Ніхто не б'ється з інструкторами. Ніколи. Повірте мені, якщо ви спробуєте, інструктори просто прийдуть до вас разом, і так надають вам по дупі, що навряд чи ви вже колись на неї сядете.

Маркус

По мірі проходження курсу BUD/S ти зближуєшся з людьми. Але до закінчення «пекельного тижня» ти намагасяся тримати дистанцію якомога більше. Саме там відбувається основний відсів. З нашого набору було випущено дві дюжини парубків; менше десяти відсотків від початкової чисельності. Я був одним із них. Я починав із курсом номер 231, а випустився з 233-м, затримавшись через травму. Кандидати, які успішно здолали BUD/S, направляються для більш глибокого освоєння спеціальності на курсі SQT (SEAL Qualifying Training). Потрапивши туди, я возз'єднався з моїм другом по BUD/S - Маркусом Латтреллом [17].

Маркус і я одразу порозумілися. Це було природно: адже ми обидва з Техасу.

Навряд чи ви зрозумієте це, якщо ви не народились у Техасі. Між нашими земляками наче протягнуті невидимі нитки. Я не знаю, чому це відбувається: можливо, справа в загальних хвилюваннях, або в техаській воді щось таке (а може, в пиві). Техасці зазвичай добре ладнають один з одним, і ми з Маркусом швидко і міцно потоваришували. Жодної містики. Зрештою у нас було багато спільного: від прищепленої з дитинства любові до полювання до вступу у флот і успішного закінчення програми BUD/S.

Маркус завершив BUD/S раніше за мене, після чого був направлений для проходження спеціальних тренувань і лише після цього повернувся до SQT. Оскільки він отримав спеціалізацію санітара, саме Маркус проводив первинний огляд при першому моєму отруєнні киснем під час занурення. (Отруєння киснем трапляється тоді, коли вміст цього газу в крові перевищує норму; це може бути викликано різними обставинами. У деяких ситуаціях отруєння киснем має дуже серйозні наслідки, але у мене була найлегша форма.)

Щоразу, коли мені доводиться пірнати з аквалангом, я говорю: «Я - не SEAL. Я - ...L. Я - сухопутна людина, залиште воду та повітря комусь іншому!»

Того дня, коли трапилася та подія, моїм напарником був лейтенант, і ми напевно мали отримати золотий плавець - нагороду за краще бісове занурення за день. У ході виконання справи потрібно було пропливти під кілем судна та встановити магнітну міну «Лімпет»[18] на його днищі (це заряд вибухівки, призначений для руйнування корпусу судна. Зазвичай така міна має підричник уповільненої дії).

Ми все зробили виключно вдало, як раптом, у той момент, коли я перебував під дном судна, я відчув сильне запаморочення, і мій мозок перетворився на овоч. Я спробував намацати опору і схопитися за щось. Напарник у цей момент передавав мені міну, але я не взяв її і лейтенант зрозумів, що щось не так. Він почав подавати мені сигнали, але я лише дивився в океан. Нарешті, моя свідомість прояснилася, і я зміг продовжувати.

Золотого плавця того дня ми, звичайно, не отримали. До того моменту, коли ми піднялися на поверхню, я вже почував себе краще, і інструктор з Маркусом удвох евакуювали мене.

І хоча багато років ми служили в різних загонах, ми ніколи не втрачали контакт. По-моєму, щоразу, коли я повертався з бойового завдання, Маркус з'являвся, щоб підбадьорити мене. Ми проводили час за ланчем, обмінюючись новинами.

Ближче до закінчення SQT нам наказали написати, хто в якому загоні SEAL бажає проходити службу. Незважаючи на те, що ми успішно закінчили BUD/S, ми все ще не вважали себе справжніми бійцями SEAL. Ми станемо ними, лише коли нас зарахують до загону та видадуть Тризуби - і то треба буде спершу пройти перевірку у справі. (Тризуб SEAL – який ще називають Будвайзером – металевий значок, що позначає приналежність до SEAL. Крім тризуба Нептуна, композиція містить якір та орла.) На той момент існувало шість загонів, по три на кожному узбережжі, тихоокеанському та атлантичному. Найбільше мені хотілося потрапити до Третього загону (SEAL Team 3), що базувався у Коронадо (Каліфорнія). Я вибрав цей загін, оскільки він брав участь у бойових діях на Близькому Сході, і, ймовірно, мав знову туди вирушити. Я хотів туди, де спекотно. Я думаю, кожен із нас цього хотів.

Два інші загони, які я розглядав, розташовувалися на східному узбережжі, оскільки я був у Вірджинії, де був їхній штаб. Я не великий фанат Вірджинії, але вона мені подобається все ж таки більше, ніж Каліфорнія. У Сан-Дієго - місті поблизу Коронадо - чудовий клімат, але в Південній Каліфорнії дуже дивний народ. Мені б хотілося бути оточеним більш розумними людьми.

Факхівець із кадрів, якому я колись допомагав, сказав, що він практично впевнений, що я отримаю найкраще призначення. Я не був на 100% впевнений, що станеться, але на той момент я був згоден на будь-яке місце служби - хоча б тому, що це мене не дуже хвилювало. Насправді все сталося дуже буденно. Нас зібрали у великій кімнаті та роздали папери з нашими призначеннями. Я одержав те, що хотів: Третій загін.

Кохання

Щось ще сталося цієї весни, що порушило плавну течію не тільки моєї військової кар'єри, а й усього мого життя.

Я закохався.

Я не знаю, чи вірите ви в кохання з першого погляду. Я думаю, що сам я не вірив аж до того вечора у квітні 2001 року, коли я побачив Таю, що стояла біля барної стійки в одному з клубів Сан-Дієго і розмовляла з моїм другом. Вона носила чорні шкіряні штани, у яких виглядала сексуально та стильно. Це справило на мене враження.

Я тільки що був зарахований до Третього загону. Ми ще не приступили до тренувань, і мені дали тиждень відпочинку перед тим, як зайнятися серйозними справами: стати справжнім «морським котиком» та заслужити своє місце у загоні.

На момент нашої зустрічі Тая працювала у фармацевтичній компанії торговим представником. Вона родом з Орегона, навчалася у Вісконсіні та переїхала на узбережжя за два роки до нашої зустрічі. Перше моє враження від неї - чарівна, хоч і розлючена чимось. Коли ми заговорили, я виявив, що дівчина до того ж дуже розумна, і має гарне почуття гумору. Я прямо там зрозумів, що вона саме та людина, яка могла б бути зі мною.

Втім, можливо, цю історію має розповісти вона; її версія звучить краще за мою.

Тая:

Я пам'ятаю вечір нашої зустрічі; точніше, дещо пам'ятаю. Я взагалі не збиралася нікуди йти. У моєму житті був не найкращий період. Я проводила день у день на ненависній роботі. У місті я жила нещодавно, і все ще шукала надійну подругу. Ну, і з добрим хлопцем я теж намагалася познайомитися, але без особливого успіху. Кілька разів мені вдалося завести пристойні стосунки, стільки ж було невдалий, а між ними - окремі знайомства. Пам'ятаю, як я буквально молилася Богові перед зустріччю з Крісом, щоб він послав мені гарного хлопця. Мене більш нічого не хвилювало. Мені просто потрібна була по-справжньому хороша людина.

Мені зателефонувала приятелька і запропонувала з'їздити до Сан-Дієго. Я в той час жила в Лонг-Біч, приблизно за дев'яносто миль, і їхати не дуже хотіла, але якось їй вдалося мене вмовити.

Ми гуляли того вечора та завітали до бару, котрий мав назву Maloney's. Там гриміла пісня «Land Down Under» гурту Men at Work[19]. Моя подруга запропонувала зайти, але вхідна плата була неймовірно високою - десять чи п'ятнадцять доларів.

«Не буду я стільки платити, - затіялася я. - Тим більше, за бар, де грають Men at Work».

«Помовч, заради Бога», - сказала моя подруга. Вона заплатила за вхід, і ми опинилися всередині.

Ми стояли біля барної стійки. Я випила і була роздратована. До мене підійшов високий симпатичний хлопець і заговорив зі мною. Перед цим я розмовляла з одним з його друзів, котрий виглядав як тупень. Настрій у мене все ще був ні до біса, хоча цей хлопець напевно вніс свіжий струмінь. Він сказав, що його звали Кріс, я теж представилася.

«Чим ви займаєтесь?» - запитала я.

«Кермую фургоном з морозивом».

«Не бреш, - сказала я йому. — Ти військовий, це видно».

«Ні, ні», - запротестував він. Він наговорив мені ще купу всякої нісенітничі. «Морські котики» майже ніколи не говорять стороннім, чим вони насправді займаються, і Кріс мав кілька історій на такий випадок. Одна з найкращих була про те, що він працює полірувальником дельфінів: мовляв, у неволі дельфінів обов'язково треба натирати воском, щоб їхня шкіра не руйнувалася. Це була дуже переконлива історія - для молодшої та наївної дівчини нападінку.

На щастя, мені він локшину на вуха не вішав, мабуть, зрозумів, що я не повірю. Ще він розповідав дівчатам, що він оператор банкомату: сидить усередині терміналу та видає гроші за кредитними картками. Я була не настільки п'яною чи наївною, щоб у це повірити.

З одного погляду на нього я зрозуміла, що то військовий. Він був розкутий, носив коротку зачіску, а за акцентом легко вгадувалося, що хлопець не місцевий.

Зрештою, він підтвердив, що він на військовій службі.

«Ну, і що ти робиш у Збройних силах?» - запитала я.

Він наговорив купу всього, і під кінець я почула правду:

«Я щойно закінчив BUD/S».

Я була готова погодитись, о'кей, що він - «морський котик». «Угу».

«Я все знаю про це». Моя сестра щойно розлучилася зі своїм чоловіком, який хотів служити в SEAL, і навіть пройшов кілька випробувань, так що я знала (або думала, що знала) про це все. Так я й сказала Крісу.

«Ти зрозумілий, егоцентричний шукач визнання, - сказала я. - Ти брешеш і думаєш, що тобі все можна».

Так, я була в ударі.

Мені було цікаво, що він на це відповідь? Він не посміхнувся, не зробив розумного обличчя і не образився. Він здавався... спантеленим.

«Чому ти так кажеш?» — спитав він дуже щиро та безневинно.

Я розповіла про свого шуріна.

«Я готовий віддати життя за мою країну, – відповів він. — Де ж тут егоцентризм? Якраз навпаки».

Він настільки романтично та ідеалістично ставився до речей на кшталт патріотизму та служіння батьківщині, що я не могла йому допомогти, але повірила.

Ми ще трохи побалакали, потім повернулася моя подруга, і я переключила увагу на неї. Кріс сказав щось про те, що він збирається додому.

«Чому?» - запитала я.

«Ну, ти кажеш, що не хочеш заводити знайомство або зустрітись з кимось із SEAL».

«Ні! Я сказала, що не вийду заміж за «морського котика». Я не говорила, що не зустрічатимуся».

Його обличчя посвітлішало.

«У цьому випадку, - сказав він, хитро посміхнувшись, - схоже, мені знадобиться твій телефон».

Він нікуди не поспішав. Я теж нікуди не поспішала. Ми пробалакали аж до закриття закладу. Коли ми піднялися разом з усіма на вихід, натовп притис мене до Кріса. Він був такий міцний, м'язистий, від нього добре пахло, що я подарувала йому невеликий поцілунок у шию. Ми вийшли назовні, і він провів нас до паркування... І тут мої мізки почало просто рвати від віскі, який я випила.

Як можна не закохатися у дівчину, яка втратила голову під час першої зустрічі? З самого початку я зрозумів, що з цією людиною хотів би проводити разом багато часу. Але спочатку нічого не виходило. Я подзвонив наступного дня після нашої зустрічі, щоб переконатися, що з нею все гаразд. Ми трохи поговорили та посміялися. Після цього я зателефонував їй та залишив повідомлення. Вона не передзвонила.

Інші хлопці з загону почали жартувати з мене. Вони робили ставки на те, що рано чи пізно Тая назве мене своєю власністю. Ми кілька разів розмовляли по телефону, але завжди дзвонив я, а вона брала слухавку - можливо тому, що чекала на дзвінок від когось іншого. Через деякий час навіть мені стало очевидним, що вона ніколи не дзвонить першою. Потім щось змінилося. Я пам'ятаю, як вона вперше подзвонила мені. Ми проводили тренування на східному узбережжі. Коли ми закінчили розмову, я вбіг у казарму і почав срибати на ліжках моїх товаришів по службі. Дзвінок дав мені зрозуміти, що вона зацікавлена у продовженні наших стосунків. Я був радий осоромити всіх скептиків.

Тая:

Кріс завжди був у курсі моїх почуттів. Він взагалі надзвичайно спостережливий, і це стосується навіть його проінформованості щодо моїх емоцій. Він не любить багато говорити. Просте запитання чи якийсь жест дають мені зрозуміти, що йому на 100% зрозуміло, що я відчуваю. Кріс не обов'язково із задоволенням говорить про почуття, але він добре розуміє, коли це доречно і потрібно.

Я звернула на це увагу, коли наші стосунки ще тільки зав'язувалися. Ми говорили по телефону, і він завжди був дуже дбайливий.

Багато в чому ми протилежності. Тим не менш, ми завжди були на одній хвилі. Якось Кріс запитав мене, що я думаю про нашу сумісність. Я вирішила розповісти йому дещо про те, що мене в ньому заманило.

«Мені здається, ти дуже добрий хлопець. Симпатичний. І чуттєвий».

«Чуттєвий?! - У голосі Кріса я почула здивування та образу. - В якому сенсі?!»

«А ти що, не знаєш, що означає це слово?»

«Що я плачу під час кінофільмів тощо?»

Я розреготалася. Довелося пояснити йому, що він часто вгадує мої почуття ще до того, як я сама їх усвідомлюю.

І він дозволяє мені виплеснути ці емоції і, що важливо, залишає мені мій особистий простір.

Я не думаю, що більшість людей уявляють собі «котиків» такими, але це точний портрет. Принаймні одного з них.

11 вересня 2001 року

По мірі того, як наші стосунки ставали дедалі ближчими, ми почали проводити один з одним все більше часу. Зрештою, ми стали ночувати один у одного, то в Лонг-Біч, то в Сан-Дієго.

Одного ранку я прокинувся від крику Таї: «Крісе! Крісе! Вставай швидше! Ти маєш подивитися на це!»

Спотикаючись, я побіг у вітальню. Тая увімкнула телевізор і додала звуку. На екрані горіла одна з вез Світового торговельного центру, йшов сильний дим.

Спросоння я мало що розумів. Частина мене ще спала.

Саме в цей момент в другу вежу, що залишалася цілою, врізався літак.

«Ось виродки!» - вилаявся я.

Злий і збентежений, я дивився на екран, не зовсім усвідомлюючи, що все відбувається насправді.

Раптом я згадав, що не ввімкнув свій мобільний телефон. Я схопив його, натиснув на кнопку та побачив цілу купу неприйнятих викликів та SMS. Всі вони зводилися до одного: «Кайле, швидко на базу. Негайно!»

Я схопив ключі від машини Таї (у неї був повний бак бензину, а мій джип вимагав заправки) і помчав на базу. Я не пам'ятаю точно, з якою швидкістю їхав, здається, там було три цифри[20], але дуже швидко. По дорозі до Сан-Хуан Капістрано [21] я глянув у дзеркало заднього виду і побачив ззаду проблескові маячки.

Я зупинився. Поліцейський, який підійшов до мого пікапа, був явно не в дусі.

«Ви рухалися дуже швидко. У вас є для цього причина?»

«Так, сер, - відповів я. - Я приношу свої вибачення. Я військовий та щойно отримав виклик з частини. Я розумію, що ви зобов'язані виписати мені штраф, то чи не могли б ви зробити це швидше і відпустити мене?»

«У яких військах ви служите?»

«Ось виродок», - подумав я. Я ж щойно сказав тобі, що поспішаю на базу. Ти не можеш просто виписати мені бісову квитанцію? Але зовні я залишався спокійним.

«Військово-морські сили»

«Чим ви займаєтесь на флоті?» Я був уже помітно роздратований.

«Я служу у спецназі ВМС».

Поліцейський закрив бланки квитанцій.

«Вставайте за мою машиною, я проводжу вас до міста. Думаю, це трохи окупить затримку».

Він увімкнув свою ілюмінацію і перебудувався поперед мене. З ескортом ми їхали трохи повільніше, ніж я поодинокі, але все одно сильно перевищували дозволену швидкість. Він провів мене до межі своєї зони відповідальності, можливо навіть трохи далі, і махнув на прощання рукою.

Тренування

Ми були приведені в стан підвищеної бойової готовності, але з'ясувалося, що в той момент ми не були потрібні в Афганістані чи деінде. Наш взвод чекав близько року, перш ніж ми опинилися у справі, і це виявилася війна проти Саддама Хусейна, а не проти Усами бен Ладена.

Цивільні погано розуміють, що таке SEAL, і в чому полягає наша місія. Більшість вважає, що ми просто морські командос[22], які завжди діють з кораблів проти морських чи берегових цілей.

Дійсно, добра частина нашої роботи виконується на морі. Зрештою, ми ж підрозділ флоту. І якщо поглянути на справу в історичній перспективі, то SEAL веде свою історію від спеціальних підрозділів підводників-підрильників (Underwater Demolition Team, UDT), призначених для розчищення прибережних вод та берегової смуги в місцях висадки десанту, та вирішення інших завдань (проникнення в гавані, встановлення підрильних зарядів на кораблі супротивника). Це були одні з найбільш добре підготовлених та навчених бойових плавців Другої світової війни та повосної ери, та SEAL продовжують їхню справу.

Але в міру того, як коло завдань, розв'язуваних UDT, розширювалося, командування флоту зрозуміло, що спеціальні операції не повинні обмежуватися береговою смугою. Були сформовані нові частини спеального призначення SEAL, набагато більш універсальні, і вони прийшли на зміну UDT.

І хоча в аббревіатурі SEAL літера L (land, земля) - остання, вона далеко не остання за своєю значимістю. Кожен вид підрозділів спеального призначення в американській армії має власну спеціалізацію. У нашої підготовці багато спільного, і діапазон завдань частково перетинається, при цьому кожен залишається експертом у своїй галузі: армійський спецназ («зелені берети») відмінно готує іноземні контингенти для ведення як звичайної, так і партизанської війни. Рейнджери - чудові штурмові війська. Якщо вам потрібно захопити велику ціль, назвіть аеродром, місце викидання, а далі - їхня справа. Частини спеального призначення ВПС - параджамперс - ідеально пристосовані для витягування людей з лайна.

Ми ж - професіонали у сфері акцій прямої дії (Direct Actions, DA).

Акція прямої дії – це дуже коротка, швидка атака надзвичайно важливої цілі. Її можна назвати хірургічно точним ударом по ворогові. Це може бути, наприклад, диверсія на важливому мосту в тилу супротивника чи рейд у лігво терористів з метою арешту виробника бомб - «вирвати та схопити», як дехто це називає. Хоча це зовсім різні операції, їх поєднує метод виконання: атакувати швидко і рішуче, не даючи супротивникові схаменутися.

Після 11 вересня «морські котики» розпочали підготовку до боротьби з ісламським тероризмом, вважаючи, що ймовірними театрами бойових дій будуть насамперед Афганістан, а також Близький Схід та Африка. Ми, як і раніше, робили все те, для чого призначені SEAL: занурення з аквалангом, стрибки з парашутом, мінування суден і т. п., але акцент змістився у бік сухопутних операцій.

Ця зміна активно обговорювалася на рівнях, які значно вищі за мою компетенцію. Наприклад, була пропозиція обмежити операційну зону SEAL 10-мильною смугою вздовж узбережжя. Моєї думки ніхто не питав, але якби спитали, то я б сказав: не потрібні жодні обмеження. Так, особисто я буду щасливий весь час залишатися на землі, але справа не в цьому. Дайте мені можливість робити те, до чого мене готували, там, де в цьому виникне потреба.

Тренування здебільшого у нас були відмінними, навіть якщо нам доводилося витримувати жорсткі випробування. Ми пірнали, ми виживали у пустелі, ми працювали у горах. Нас навіть катували водою та газом.

Кожен із нас пройшов через тортури водою[23] під час тренувань. Це робилося для того, аби підготувати нас на випадок попадання в полон.

Інструктори катували нас настільки серйозно, наскільки могли, зв'язували та били, ледве уникаючи серйозних ушкоджень. Вони казали, що у кожного з нас є точка перелому і що кожен полонений зрештою здається. Але я повинен постаратися зробити все можливе, щоб змусити убити мене, перш ніж зламаюся і видам секрети.

Катування газом було ще одним випробуванням. Отримавши добру порцію газу CS, ви повинні продовжувати боротися. CS - він же «каперський спрей» (captor spray), або сльозогінний газ [24], активний компонент якого - 2-хлорбензальмалонодинітріл, для тих з вас, хто добре розуміється в

хмії. Ми називали його «кашляй і харкай» (cough and spit), тому що це найкраще, що можна робити під його впливом. У ході тренувань ти дізнаєшся, що очам треба дозволити сльозитися, а найгірше, що ти можеш зробити, це почати протирати їх. Нехай течуть соплі, нехай ти кашляєш і плачеш, але ти все ще можеш продовжувати вести вогонь і боротися. У цьому полягає головний урок.

Ми вирушили на Аляску на острів Кадьяк для проходження курсу орієнтування на місцевості. Була ще навіть не середина зими, але снігу випало стільки, що ми були змушені використовувати снігоступи. Ми почали з базового інструктажу зі збереження тепла (багатошаровий одяг тощо) і дізналися багато цікавого, наприклад про снігові сховища. Один із найважливіших пунктів даного дослідження стосувався регулювання ваги при виході на поле. Ви повинні вирішити, що для вас важливіше: бути легшим і мобільнішим, або мати більше босприпасів та бронезахисту.

Я віддаю перевагу легкості та швидкості. Під час зборів я рахую кожен унцію, а не фунти. Чим ти легший, тим мобільніший. Маленькі бестії швидше пекла; ви повинні використовувати будь-яку можливість отримати над ними перевагу.

Тренінг був дуже напруженим. Нам повідомили, що найкращий взвод загону буде направлено до Афганістану. З цієї миті розпочалася жорстка конкуренція, й не лише в ході самих тренувань. Офіцери почали підставляти один одного. Вони підходили до командира та казали: «Ви бачили, як кволо ці хлопці виглядали на полігоні?»

Ми програли у цьому змаганні. Наш взвод опинився на другому місці. На війну поїхали інші, ми залишилися вдома. Це найгірша доля, яку тільки може собі уявити «морський котик».

Як тільки на обрії замаячив конфлікт в Іраку, наші надії воскресли. Ми почали відпрацьовувати ведення боїв у пустелі; ми практикувалися у веденні вуличних боїв. Ми наполегливо працювали, але тим часом були у нас і веселі моменти.

Якось ми проводили тренінг із ведення вуличного бою в умовах, наближених до реальних. Для проведення таких навчань муніципалітет надавав нашому командуванню справжню будівлю - наприклад, порожній склад чи будинок - загалом щось автентичніше, ніж декорації на полігоні. На той раз ми відпрацьовували зачистку житлового будинку. Все було детально узгоджено з місцевим департаментом поліції. Для проведення тренінгу були навіть наймані кілька «акторів», кожен зі своєю роллю.

Я відповідав за безпеку периметра. Я перекрив рух, жестами показуючи водіям рухатися в об'їзд, а кілька поліцейських спостерігали за тим, що відбувається збоку.

Якоїсь миті я побачив хлопця, який перетнув загороду і попрямував до мене. Я був із зброєю, і навряд чи виглядав доброзичливо.

Я почав робити все точно за інструкцією. Спершу я жестом наказав йому повернутися; він, як і раніше, йшов до мене. Я присвітив йому в обличчя ліхтариком; він, як і раніше, йшов до мене. Я навів на нього вказівник лазерного прицілу; він, як і раніше, йшов до мене.

Звичайно, чим більше він наближався, тим міцніше в мені ставала впевненість у тому, що це один із акторів, завдання якого перевірити мене. У цей час я прокручував у голові ROE[26], де було описано, як я маю реагувати на таку поведінку.

«Що ти, Попо?» - запитав він, практично упершись у мене.

Попо (так бандити називають поліцейських) у правилах не було, але я здогадався, що актор вирішив трохи додати свого тексту. Далі в моїх інструкціях належало вкласти його обличчям на землю, що я зробив. Він почав чинити опір, намагаючись дістати з-під куртки щось, що я прийняв за зброю, тобто поводитися саме так, як належить актору, що грає поганого хлопця. Я відповів саме так, як належить бійцю SEAL: міцно вривав, повозив трохи обличчям у бруді і заломив руки за спину.

Предмет під курткою, який я вважав за зброю, хруснув, і потекла рідина. Хлопець лаявся і продовжував чинити опір, але в мене на той момент не було часу думати про все це. Як тільки він трохи заспокоївся, я одягнув на нього кайданки і подивився на всі боки.

Поліцейські, що сиділи поблизу машини, надралися від сміху. Я підвівся і підійшов до них, щоб дізнатися, в чому річ.

«Так, мовляв, і так, – пояснили вони. - Цей хлопець — один із найбільших наркодилерів у місті. Ми б дорого дали за задоволення так отмузувати його, як ти шойно зробив».

Очевидно, «містер Попо» не помітив жодного попереджувального знака і заблукав на території проведення навчань, щоб вести свій бізнес, як завжди. Ідіоти є скрізь - і саме цим, на мою думку, насамперед пояснюється те, яку роботу собі обрав цей персонаж.

Дідівщина та одруження

Протягом багатьох місяців ООН домогалася від Іраку виконання резолюцій Ради Безпеки: у зв'язку з наявними підставами вважати, що ця країна має в своєму розпорядженні зброю масової поразки, необхідним було проведення інспекцій.

Війна ще не була неминучою. Саддам Хусейн міг задовольнити ці вимоги, і допустити інспекторів на об'єкти, що їх цікавлять. Але більшість розуміла, що цього не буде. Тому, коли нам наказали готуватися до завантаження на кораблі, що прямують до Кувейту, ми зрадили. Стало ясно, що ми вирушаємо на війну.

Так чи інакше, але ми мали ще багато зробити. Сполучені Штати оголосили про те, що вводять моніторинг кордонів Іраку і беруть під захист курдську меншість (минулого року Саддам влаштував масові вбивства в Курдистані і навіть цював мирне населення газами). США також встановили закриті зони для польотів літаків на півночі та півдні країни. Порушуючи санкції ООН, Саддам продовжував контрабандний вивіз і ввезення нафти та інших товарів. США та їхні союзники вирішили активізувати свої дії щодо запобігання цьому.

Перед відправкою до Іраку ми з Тасю вирішили одружитися. Це рішення стало несподіваним для нас обох. Якось ми почали розмовляти в автіві, і обидва дійшли одного й того ж висновку: нам треба оформити шлюб.

Рішення приголомшило мене, хоч я сам його прийняв. Я був з ним згоден. Воно було абсолютно логічним. Ми безперечно кохали один одного. Я знав, що хочу провести своє життя з цією жінкою. І все-таки з низки причин я думав, що наш шлюб довго не протримається.

Ми обидва знали, що серед «морських котиків» відсоток розлучень винятково високий. Від шлюбного консультанта я чув, що ця величина досягає 95%, і був схильний у це повірити. Тож, можливо, саме це мене турбувало. Можливо, якась частина мене була готова до підписання довічного контракту. І звичайно, я розумів, які високі вимоги буде пред'являти моя робота, якщо ми їдемо на війну. Я не міг пояснити протиріч.

Проте я знав, що нескінченно кохаю її, а вона кохає мене. І що, добре це чи погано, буде війна чи мир, але наступним кроком у наших стосунках буде одруження. На щастя, ми все змогли подолати.

Є ще дещо, що вам слід знати про SEAL: новачків, які потрапляють у загін, прийнято піддавати «дідівщині». Взводи являють собою надзвичайно згуртовані групи. Початківців - їх тут називають «молоді» - страшенно третюють доти, доки вони не доведуть своє право вважатися «своїми». Але це звичай буває не раніше перевірки справжнім боєм. Молоді виконують усю неприємну роботу. Їх постійно випробовують. Їм постійно дістається.

Ця «дідівщина» обирає різні форми. Уявіть: весь день ви провели на тренуваннях, отримуючи стусани від інструктора. Коли все закінчується, взвод вирушає на вечірку. Під час тренувань на полігоні ми, звичай, їздили великим дванадцятимісним автобусом. За кермом завжди молодий. Звичайно, це означає, що він не може випити в барі, принаймні такими є неписані правила SEAL.

Але це квіточки. За великим рахунком, це навіть не дідівщина навіть. А ось придушити (не до смерті, звісно) молодого в той момент, коли він веде автобус, - це вже дідівщина.

Якось увечері, невдовзі після того, як мене розподілили до взводу, ми вирушили ввечері після тренувань до бару. Коли ми вийшли з бару, усі старослужбовці посіли місця наприкінці автобусу. Я не був за кермом, але - жодних проблем: я люблю сидіти попереду. Ми деякий час їхали з досить пристойною швидкістю, як раптом за спиною я почув: «Раз-два-три-чотири, я оголошую автобусну війну».

Далі мене почали бити. «Автобусна війна» означає відкриття сезону полювання на «молодих». Я виліз із машини з відбитими ребрами та фінгалом під оком (або двома). Поки я залишався «молодим», мої губи розбивали в кров десятки разів.

Не треба змішувати «автобусні війни» із бійками у барах, які стали візитівкою SEAL. «Морські котики» добре відомі своєю властивістю нескінченно розпочинати бійки в барах, і я не був винятком. Кілька разів мене заарештовували, хоча звинувачення, як правило, не висувалися або незабаром знімалися. Чому «котики» так часто б'ються?

Я не проводив спеціального дослідження з цього приводу, але я думаю, що це через агресію, що постійно стримується. Нас готують вбивати людей. У той же час нас привчили думати про себе, як про непереможних сучих дітей. Це гримуча суміш.

Коли ви приходите до бару, хтось обов'язково грубо штовхне вас у плече або якимось іншим способом спровокує вас. Це трапляється у всіх барах по всьому світі. Більшість людей просто це ігнорує.

Але якщо ви зачепите «морських котиків», ми обернемося і відправимо вас до нокауту.

Заради справедливості зауважу, що «котики» рідко задираються першими. У більшості ситуацій бійка виникає через ідіотські ревнощі або бажання якогось придурка довести своє молодечтво і заробити почесне право називати себе «переможцем морських котиків».

Коли ми йдемо до бару, ми не плануємо заховатися в кутку або тихенько сидіти осторонь. Ми йдемо дуже впевнено. Можливо, голосно. Ми, здебільшого, молоді та міцні фізично. Дівчат притягує до компаній «морських котиків», а їхні хлопці, звісно, ревнують. Або хлопці хочуть щось довести з іншої причини. У будь-якому випадку пристрасті розжарюються, і закінчується все бійкою.

Взагалі я говорив не про бійки, а про дівчину. І про моє весілля.

Ми були у горах Невади. Було холодно, настільки холодно, що йшов сніг. Я отримав короткострокову відпустку для того, аби одружитися; вранці я мав відлітати. В інших моїх товаришів по службі залишалося ще багато роботи.

Увечері ми повернулися на нашу тимчасову базу та зібралися у кімнаті, де відбувається планування операцій. Шеф сказав усім, що ми маємо розслабитися та випити пива, поки плануватимемо завтрашній день. Він повернувся до мене. «Гей, молодий, – сказав він. – Тягни сюди пиво та іншу випивку з автобуса». Я помчав за пляшками.

Коли я повернувся, всі сиділи у кріслах. Незайнятим залишалося лише одне, і воно стояло посередині. Я не надав цьому значення і вмовстився в нього.

«Чудово, ось що ми завтра робитимемо, – сказав шеф, стоячи перед грифельною дошкою посеред кімнати. – Ми влаштуємо засідку. Ціль буде у центрі. Ми оточимо її з усіх боків».

Не надто вдала ідея, як на мене. Якщо ми оточуватимемо ціль з усіх боків, то потрапимо під «дружній» вогонь. Саме тому ми зазвичай під час планування засідок використовуємо L-подібну побудову.

Я глянув на шефа. Шеф глянув на мене. Несподівано серйозний вираз на його обличчі змінився хитрою усмішкою. І одразу інші накинулися на мене.

Пізніше я вже лежав на підлозі. Потім мене прив'язали до крісла, і почався мій «суд кенгуру» [27].

Проти мене було висунуто багато звинувачень. Першим був той факт, що я оприлюднив свій намір стати снайпером.

«Молодий невдячний! – гримів голос обвинувача. – Він не хоче робити свою роботу. Він вважає себе кращим за нас!»

Я спробував протестувати, але суддя – він же шеф власною персоною – швидко закликав мене до порядку. Я звернувся до свого адвоката.

«Чого ти чекаєш? – сказав він. – Він щойно отримав першокласне аб-ра-за-ва-ні-йє!»

«Винний! – оголосив суддя. – Наступне звинувачення!»

«Ваша честь, обвинувачений виявляє неповагу до суду!» – заявив обвинувач. – Він щойно послав командира на три літери!»

«Протестую, – заявив мій адвокат. – Він послав на три літери чергового офіцера».

Між командиром та черговим офіцером велика різниця. Але лише не в цьому випадку.

«Винний! Наступне звинувачення!»

За кожен злочин, у якому я був визнаний винним – тобто за всіх і за все, що судді змогли пригадати, – я мав випивати віскі з колою.

У результаті я був п'яний ще до того, як вони дістали фелонії[28]. Якоїсь миті мене роздягли та поклали лід мені в кальсони. Нарешті я відключився.

Потім вони розмалювали мене за допомогою балончиків із фарбою, і маркером зобразили у мене на грудях та на спині кроликів із «Плейбою». Саме такого боді-арту мені й не вистачало для медового місяця.

Якоїсь миті мої друзі раптово стурбувалися моїм здоров'ям. Тоді мене, зовсім голого, прив'язали скотчем до дошки, винесли надвір і на якийсь час залишили в снігу - приходити до тям. Коли я прийшов до тям, мої зуби від холоду відбивали таку чечітку, що ледве не вилітали з рота. Мені дали сольовий розчин, щоб усунути симптоми отруєння алкоголем, і, нарешті, внесли мене назад у готель (так і не відв'язавши від дошки).

Усе, що я далі пам'ятаю - це як мене тягли якимись сходами, мабуть, у мій номер у готелі. Напевно, зібралися роззяви, бо мої товариші кричали: «Нема на що тут дивитися, нема на що!», поки мене тягли. Наступного дня, під час зустрічі, Тая відмила майже всю фарбу та відчистила намальованих маркером кроликів. Щоправда, вони все ж таки трохи просвічували крізь сорочку, і мені довелося щільніше застібнути піджак під час церемонії.

До цього моменту набряки на мому обличчі майже зійшли. Синяки навколо очей (від «дружнього вогню» моїх товаришів із взводу кількома тижнями раніше) завдяки якісному лікуванню майже непомітні. Губа, розбита під час тренування, теж майже загоїлася. Напевно, не кожній нареченій сподобалося б йти під вінець з розфарбованим з балончиків і накритим свіжими шрами нареченим, але Тая, схоже, була щаслива.

Нагальним питанням, однак, був медовий місяць, вірніше той час, який мені дали для його проведення. Загін відпустив мені цілих три дні на те, щоб одружитися та з'їздити у весільну подорож! Як «молодий», я гідно оцінив подібну щедрість. А ось моя новоспечена дружина - не зовсім та дуже вимовно дала мені це зрозуміти. Тим не менш, ми одружилися і провели короткий медовий місяць. Потім я повернувся до роботи.

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

Кріс Кайл,
Скотт Макьюен,
Джим Дефеліс

АМЕРИКАНСЬКИЙ СНАЙПЕР

АВТОБІОГРАФІЯ
НАЙСМЕРТОНОСНІШОГО СНАЙПЕРА
XXI СТОЛІТТЯ

Підписано до друку 11.11.2022 р. Формат 60х84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 30,25. Тираж 300 прим.

ТОВ «КНТ»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Пам'ятка снайпера.
Пам'ятка стрільця

46 секунд

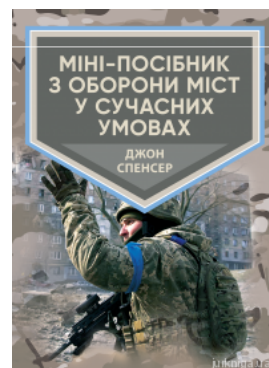
Тактика застосування
великокаліберних
кулеметів

Безстрашний
гвардієць. Курс
бійця-рятувальника

Military English. Картки
для вивчення
англійських слів

Міні-посібник з оборони
міст у сучасних умовах

Перейти до галузі права
Військове право

Перейти на сайт →